

SPB
LIGHT

NOVEL

กาลิเลียนเทลส์

Galilian Tales

เจ้าชายสีเทากับบราชาทุนดรา

3

Story : SUNICH

บทนำ

บรรยากาศบนสังเวียนช่างหนาวเหน็บ

หากอยากคลายหนาว สิ่งเดียวที่ทำได้คือ ฟาดฟันศัตรูให้เลือดสดๆ และอุ่นไหลซโลมกาย...

นั่นอาจไม่ใช่หนทางแก้ไขที่ตึกนัก แต่อย่างน้อยก็ทำให้จิตใจของเขาอุ่นขึ้นด้วยความหวังจะมีชีวิตรอดถึงวันพรุ่งนี้... อีเธอร์ กาลิเลียน คิดเช่นนั้นมาตลอด นับจากวันที่ได้มาอยู่ในสถานที่ที่ทรมาณจนรกรกและใช้ชีวิตไปกับการฟาดฟัน

ฆ่า...ฆ่า...กับฆ่า เพื่อให้ได้สิ่งที่เรียกว่าชัยชนะมาครอบครอง

ลมหายใจอุ่นเปลี่ยนเป็นไอขาว ดวงตาดูดันจ้องมองสัตว์ร้ายเบื้องหน้าเขม็ง ไม่มีเวลาเช็ดเลือดที่ไหลตามหน้าผาก เพราะสองมือต้องกระชับด้ามดาบยาวให้แน่นเพื่อยกขึ้น ตั้งท่า ก่อนโถมตัวใส่อสุรกายซึ่งเป็นคู่ต่อสู้บนสังเวียนนัดนี้ ดาบยาวทะลุเข้าผิวหนังแข็ง เสียบบลงจนมิดถึงด้าม เขาบิดด้ามดาบ คว้านไปในเนื้อลึกแล้วค่อยดึงดาบออกจากร่างอสุรกายที่กำลังทรมานทรมาย กรีดเสียงโหยหวนดังไปทั่วสนาม ชายหนุ่ม

ถอยกลับมาขึ้นตั้งหลักบนพื้นสังเวียนอีกครั้ง ดวงตายังจับจ้องร่างที่ตื่นเร้าทรมานของคู่ต่อสู้ ประสบการณ์อันยาวนานบนสังเวียนสอนว่าไม่ควรคลาดสายตาจากศัตรูจนกว่ามันจะหมดลมหายใจ เขาจึงตัดสินใจว่าดาบต่อไปต้องปลิดชีวิตของสัตว์ร้ายให้เด็ดขาด

อีเธอร์ตั้งสมาธิรวบรวมสติเป็นจุดเดียว ทว่า...สติทั้งหมดกลับกระเจิดกระเจิงไป หลังได้ยินเสียงที่คุ้นชินในความทรงจำ...

“ท่านพี่!”

ชายหนุ่มเหลียวหาเจ้าของเสียง แต่กลับพบเพียงสังเวียนกับผู้ชมเรือนหมื่นบนอัฒจันทร์รอบสนาม เขาพยายามเพ่งมองไปรอบๆ อีกครั้ง

“โท...”

ก่อนตระหนกว่าตนคงหูแว่วไปเอง...

เสียงกรีดร้องของสัตว์ร้ายปลุกอีเธอร์ให้ตื่นจากความนึกคิดกลับมารวบรวมสมาธิใหม่ เพราะถ้ายิ่งปล่อยเวลาให้ทอดยาวออกไป ก็เท่ากับปล่อยศัตรูมีโอกาสรอดชีวิตมากขึ้น และตัวของเขาเองอาจต้องจบชีวิต

ช่างเถอะ...หูแว่วไปเองแน่ๆ

อีเธอร์คิด ปลุกใจตัวเองว่า “ขำมัน!” ก่อนพุ่งตัวออกไปตัดชั่วหัวใจมั่งกรร้ายสูงใหญ่กว่าตนประมาณสามเท่า กลืนความเลียดชังคละคลุ้งบนลานประลองอีกครั้ง ชายหนุ่มถอนใจเฮือก ดิงดาบจากตัวมังกรปักลงกับพื้นสนาม หอบหายใจท่ามกลางหิมะซึ่งเริ่มโปรยปรายลงมา ละลายปะปนกับเลือดสีแดงฉาน

เป็นอีกวันที่เขาต่อสู้ชนะ หมายถึงจะได้มีชีวิตต่อไป
จนกว่าขึ้นสังเวียนนัดหน้า...

เสียงเชียร์ดังกระหึ่มทั่วทั้งสนามเมื่อดาวของสังเวียน
ประลองปิดฉากการต่อสู้ไปได้อย่างงดงามอีกครั้ง แต่นั่นกลับ
ทำให้ใครคนหนึ่งรู้สึกเดือดดาลมากขึ้น เพราะหมายถึงการ
แก้แค้นล้มเหลวไปอีกวัน

มือเย็นเยียบและหยาบกร้านยกแก้วคริสตัลชั้นดีขึ้นจิบ
สุราสีแดงแล้วเขวี้ยงใส่พื้นจนแตกกระจาย ระบายอารมณ์ที่
ขุ่นมัว พลันกวาดตามองข้าวรับใช้ซึ่งกำลังยืนตัวสั่นงันงกอยู่
ด้วยความเกรงกลัว ก่อนหยุดสายตาลงตรงชายชราร่างเล็ก
ผู้สวมใส่เสื้อคลุมสีดำสนิท

“เรื่องรอยยิ้มแห่งทุนดราไปถึงไหนแล้ว”

“ขอภัยเป็นอย่างสูงพะย่ะค่ะท่านผู้ยิ่งใหญ่ คนของข้า
เพิ่งรายงานว่ เมซอนกลับมาพร้อมความล้มเหลว ส่วนเซเฟ-
อิดตอนนี้ยังไม่ทราบชะตากรรมพะย่ะค่ะ”

“งั้นหรือ...” ใครคนนั้นพิมพ์่า กวักมือให้ข้าวรับใช้นำ
เหล้าแดงมาอีกแก้ว แต่ครั้งนี้ไม่จิบ ดื่มหมดรวดเดียว ไอร้อน
จากเหล้าที่เผดเผาไล่ค้อนับเป็นความสุขอย่างหนึ่งของคน
เมืองน้ำแข็งเช่นเขา “ในเมื่อวิธีนี้ไม่ได้ผล แล้วเจ้าคิดว่าข้าควร
ทำอย่างไรกับชีวิตของพวกเขาเจ้าดี”

“ชะ... ข้าคิดว่าท่านผู้ยิ่งใหญ่ น่าจะรู้อยู่แล้วว่าจะจัดการ
ชีวิตพวกข้าอย่างไร ส่วนเรื่องนั้น...” ชายชราตัวสั่นเทา “ถึง
จะพลาดไป ข้ายังมีอีกวิธีมานำเสนอ เอ่อ... เพียงแต่จะให้
ได้ผลดี ทะ... ท่านอาจต้องออกแรงนิดหน่อย... พะย่ะค่ะ”

“ออกแรงรี”

“ชะ...ใช่ ออกแรงด้วยตัวเอง ท่านสนใจไหม”

เป็นคำถามที่ตัดสินใจยาก หากแต่น่าลองดูไม่น้อย

“เอาสิ จั๊นว่ามา...ถ้าข้าออกแรงแล้วมันจะเป็นยังไง”

1

บนพิภพน้ำแข็ง

ทัศนียภาพแรกซึ่งพวกเขาได้เห็นบนพิภพทุนดราคือ ห่องสีเหลืองคับแค้นเต็มไปด้วยฝุ่น อุณหภูมิรอบตัวหนาว จับใจยิ่งกว่าสภาวะอากาศเลวร้ายบนทวีปมิดในพิภพอโรรา เสียอีก

“ใช้เวลาเดินเท้าจากที่นี่ประมาณหนึ่งชั่วโมงก็จะถึง เมืองหลวงของพิภพนี้” โนอาห์เอ่ย “พวกท่านจะให้เข้าไปส่ง ถึงที่พัก...หรือลองหาทางกันเองดูละ”

“ข้าคิดว่าท่านแค่บอกชื่อกับที่อยู่โรงแรมให้ก็พอ ถัดจากนั้นพวกเราจะลองหาทางไปกันเอง” โท กาลิเลียนตอบ เขาหยิบกระดาษส่งให้โนอาห์ ซึ่งรับหน้าที่นำทางกลุ่มของเขา บนพิภพน้ำแข็ง โนอาห์ แอนทาเรส เป็นเวทิลปินรุ่นพี่ของ โทและสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ทรราชแห่งพิภพทุนดรา

โนอาห์วาดแผนที่พร้อมเขียนที่อยู่ลงบนกระดาษ ก่อนส่งคืนเวทิลปินรุ่นน้อง กำชับด้วยว่า

“พวกท่านระมัดระวังด้านตรวจคนเข้าเมืองด้วยนะ ผ่านด่านแบบถูกกฎหมายก็ดี จะได้ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ เหมือน

ข้า แล้วหวังว่าเย็นนี้เราจะได้พบกัน”

“ท่านโนอาห์ไม่ต้องห่วง พวกเราจะได้เจอกันแน่นอน โชคดีท่านโนอาห์”

โทโค้งอำลาสายลับจากพิภพอโรราที่ล่องหน้าออกเดินทางจากบ้านร้าง จากนั้นก็เหลียวมองน้องชายซึ่งกำลังนั่งขดตัวสั้นอยู่มุมห้อง โดยมีอณิมานั่งยองๆ มองดูอยู่ข้างๆ โชคยังดีที่เด็กสาวไม่ได้เปิดปากล้อเลียนธาม...แค่ใช้สายตาสื่อว่าสมเพชเท่านั้น

“ธาม...เจ้าเย็นใจไหม” โทถามน้องชายด้วยความหวังใย แต่ทันใดนั้นเขาก็อยากโยนความปรารถนาดีเหล่านั้นทิ้งไปเมื่อได้ยินคำตอบชวนโมโหจากอีกฝ่าย

“ใจหรือไม่ใจ...ข้าก็จะไม่ยอมถูกเจ้าหัวเราะเยาะแล้วกันน่า!” ธามผินลุกขึ้นยืน ทำวงทำฝั่งผายคล้ายไม่รู้สึกลูกหวา ผลักประตูเดินออกจากบ้านร้างแล้วตะโกนเสียงดังออกมาว่า “ร้อนจังโว้ย!”

“เจ้าบ้านี้ เมื่อไหร่จะเลิกทำตัวเงี้ยวสักทีนะ” โทมองตามน้องเงี้ยวอย่างหงุดหงิด จากนั้นหันไปถามเด็กสาวซึ่งตอนนี้กลายสภาพเป็นเด็กหนุ่มว่า “อณิมาละเป็นยังไงบ้าง”

เด็กสาวส่ายหน้า “อากาศหนาวไม่ส่งผลกระทบต่อข้านักหรอก แต่ว่าเรามาถึงทุนดราแล้วจะทำไมกันต่อล่ะ”

“คงต้องไปตามผู้นำทางบอกมานั้นแหละ” เวทิลปินยิ้ม “เอาละ ได้เวลาออกเดินทางมุ่งหน้าสู่เมืองหลวงแล้ว”

คนทั้งสามค่อยๆ เดินตามแผนที่ของโนอาห์เพื่อมุ่งสู่เมืองใหญ่ เนื่องจากบ้านร้างหลังนั้นตั้งอยู่บนยอดเขาจึงแล

เห็นทิวทัศน์มุมสูงของเมืองหลวงได้ทั้งเมือง โทสังเกตเห็น
น้องชายหยุดยืน หรีตามองอะไรบางอย่าง

“โท เจ้าเห็นสิ่งก่อสร้างแปลกๆ นั่นรีเปล่า” ฐามถาม
ชี้มือให้เขามองดูสิ่งที่มีลักษณะคล้ายสนามกีฬากลางแจ้ง
ขนาดใหญ่ ตั้งโดดเด่นในมุมหนึ่งของเมือง

“ทำไมเธอ ก็แค่สนามกีฬากลางแจ้ง” โทว่า

“ไม่รู้สิ แต่ข้ารู้สึกแปลกๆ ยังไงบอกไม่ถูกแฮะ” น้อง
ชายไม่ยอมละสายตาจากสิ่งก่อสร้างยักษ์ที่ตั้งดูตูดทุกสายตา
หลังนั้น จนเขาต้องบอกว่า

“อืม ถ้าพวกเราไปถึงเมืองหลวงแล้วค่อยไปดูมันใกล้ๆ
ดีไหม เผื่อจะได้ความอะไร”

ฐามพยักหนำรับด้วยสีหน้าที่ยังติดใจ...

“อพอลโลส”

โทอ่านชื่อเมืองหลวงตามโพยซึ่งโนอาห์แนบมาให้
ระหว่างมองเห็นป้ายชื่อเมืองเหนือด่านตรวจคนเข้าเมืองตรง
ประตูเมือง ดูเหมือนชื่อนี้จะตั้งตามชื่อของกษัตริย์ทุนดรา
ราวห้าร้อยปีก่อน ประชาชนทุกคนจะต้องผ่านด่านตรวจคนเข้า
เมืองที่นี่ โนอาห์เล่าว่ามักมีคนหลังไหลมาที่อพอลโลสจากทุก
ทวีปบนพิภพนี้ พิกพทุนดราไม่เคยมีการจัดทำบัตรประชาชน
หรือสำมะโนครัวประชากร ทำให้การผ่านด่านตรวจคนเข้า
เมืองน่าจะเป็นเรื่องง่ายๆ โทฟังแล้วก็เห็นด้วย ทว่าเขาและ
เวทซิลบินรุ่นพี่กลับคาดการณ์ผิด

เพราะว่า...ระหว่างจะผ่านด่านตรวจคนชั้นที่สอง ฐามก็
มีสีหน้าไม่สู้ดีขึ้นมา

“เป็นอะไรไปฐาม”

โทมองเห็นน้องชายแสดงออกว่ากำลังพรั่นพรึงอะไรบางอย่างแล้วก็คว้าตัวเขา ดึงให้เดินออกจากแถวไปดีๆ โทหันไปมองอณิมาพร้อมสั่งให้นางจงควไวด้วย พลังถามน้องชายซ้ำอีกหลายครั้งขณะถูกลากตัวเดินห่างด้านตรวมาเสียไกลลิบ “เจ้าเป็นอะไรกันแน่ฮาม เกิดอะไรขึ้น”

“ชะ...ข้ารู้สึกได้!” ฮามคว้าไหล่เขาหมับ พุดร่วจลั่นแทบพันกัน “ไอ้เครื่องหมายที่คนเข้าเมืองต้องถูกประทับรอยเป็นมนตราของพวกดอลแห่งๆ”

“มนตรา...” โทเหลียวไปมองอณิมาซึ่งอยู่ในแถว “มนตราอะไร เจ้าอธิบายให้ข้าฟังได้ไหม”

“มันประทับตราอะไรไม่รู้ใส่หลังมือคนเข้าเมืองซะนี่!”

“ถ้าใช่แล้วจะยังงัยละ”

น้องชายเขาหน้าซีดลง “ชะ...ข้ารู้สึกได้ว่าตราประทับบนหลังมือนั้น คือการผูกมนตราดอลให้สถิตอยู่กับตัวเราคลาย...เอ่อ ดิดจีพีเอสกับร่างกายนะ”

“อะไรนะ จีพีเอส?” โทขมวดคิ้ว “ขอทีเถอะฮาม เจ้าเลิกเอาคำประหลาดๆ จากเทอร์รามาใช้กับข้าได้ไหม”

“ปัดธั เจ้านี่ยุ่งยากชะมัด!” ฮามกลอกตาเหมือนนึกหาคำอธิบายศัพท์เทอร์รามาเป็นภาษาที่ชาวดาราจักรซีเอโรพอเข้าใจได้ “หมายถึง...เอ่อ มันประทับมนตราลงบนหลังมือเพื่อใช้มนตรานั้นเป็นสื่อในการสะกดรอยตามไง” คนพุดหยุดชะงักเมื่อมองเห็นอณิมากำลังจะเดินเข้าสู่ช่องประทับตราฉับพลันมกุฎราชกุมารแห่งมารีนก็แล่นไปคว้าตัวเด็กสาวในคราบเด็กหนุ่มออกจากแถว อณิมาร้องไวยวายเสียงดังลั่น ทว่าก็สงบปากลงเมื่อน้องชายโยนร่างเล็กบางมาหาเขา

“ยัยโง่เอ๊ย! จะทำอะไรของเธอ” งามแผดเสียง

“ยัยโง่อะไร!” อณิมาทวนคำเสียงหลง ตั้งท่าจะพุ่งไปทำร้ายงามถ้าโทไม่รั้งนางไว้ “ปะ...ปากเจ้านี่มัน!”

เวชศิลป์นกดตัวเด็กสาวร่างเล็ก พลันสอบถามน้องชายจอมก่อเรื่อง “อธิบายมาอีกทีซิงาม ว่าแต่ทำไมเจ้ารู้ว่ามี การใช้มนตราสะกดรอยตามล่ะ”

“ก็ข้ามีประสาทสัมผัสไวกับมนตราของพวกดอลนี่ และพอเริ่มเดินไปใกล้ด้านสอง ตัวข้าเริ่มเกิดความรู้สึกอยากอาเจียน ข้ารู้สึกไม่สบายใจแล้วอยากถอยไปให้ห่างๆ นะ”

“เจ้าเคยออกอาการขนาดนี้ตอนอยู่บนเทอร์ราบ้างไหม” โทถาม

งามส่ายหน้า “บนเทอร์ราบีแค่พลังมนตราอ่อนๆ พอให้รู้สึกเท่านั้น แต่มันไม่ส่งผลให้ข้ารู้สึกป่วยแบบนี้...” เขากวาดตามองรอบข้าง “ข้ารู้สึก...รอบๆ ตัวมีพลังมนตราของดอลเต็มไปหมด ปะปนอยู่ในอากาศด้วยล่ะ”

“หมายถึงพวกมันกำลังปล่อยพลังอะไรออกมางั้นสินะ” เวชศิลป์คลายวงแขนที่กอดอณิมาไว้เมื่อเห็นน้องชายสงบสติอารมณ์ได้

“น่าจะใช้” งามพยักหน้าซัดเซี้ยว “คิดว่าการยอมประทัບรอยมนตราบนหลังมือ เท่ากับอนุญาตให้พลังมนตราของดอลเข้ามาภายในตัว อ้อ! ข้าไม่เอาด้วยหรอก มีหวังค้างเหลือเกินได้เจอท่านพี่เออร์พอดี้”

“เจ้าคิดว่าพวกมันทำแบบนี้ไปทำไมล่ะงาม” เวชศิลป์ซักต่อ

“ถามได้ ก็เพื่อจะได้รู้ความเคลื่อนไหวของทุกคนที่

ประทับตรานะสิ!”

“นั่นพวกเราจะผ่านเข้าเมืองยังงิ” ระหว่างโทกำลังใช้ความคิด อณิมาก็เหลียวซ้ายแลขวา พลันหมุนแขนซ้าย ถอดออกมาให้ดูอย่างง่ายดาย โทและน้องชายต่างมองแขนข้างนั้นของเด็กสาวตาค้าง

“หรือพวกเจ้าจะใช้ไอ้นี้ดีละ” อณิมาวูดขึ้น

“เฮ้ย! ชะ...แขนนี้มัน!” ธารมร้องเสียงหลง คนเพ็งถอดแขนตัวเองกะพริบตาปริบๆ มองสองพี่น้องด้วยความงุนงง

“มิวออนให้เข้ามา อ้อ! ใช่” นางเหลียวมองซ้ายขวาก่อนล้วงถุงผ้าใบใหญ่ หยิบแขนปลอมอีกสองข้างออกมา “ข้าลืมนำไปว่ามิวออนฝากมาให้พวกท่านคนละอันด้วย”

“ฝากอะ...แล้วทำไมเจ้าถึงเพ็งเอาให้ตอนนี่ล่ะ!” ธารมบ่นงึมงำ

“ใครจะไปรู้เล่า ก็มันดูอย่างกับของไร้ประโยชน์นี่นา” อณิมาวูดพลางหมุนท่อนแขนพวกนั้นเล่น

“แต่เจ้าก็ใส่มันนี่!” น้องชายของโทจ้องแขนปลอมของเด็กสาวจนแทบตาถลน

อณิมายกไหล่ “ข้ารู้แค่มิวออนบอกให้ใส่ ข้าก็เลยใส่เท่านั้นแหละ”

“เยี่ยม เหตุผลง่ายดีจริงๆ” ธารมส่ายหน้า มองคนเก็บแขนปลอมอย่างหงุดหงิด

โทจึงรีบปรามคนทั้งคู่ “เฮาน่าๆ ดูจากรูปการณ์แล้วมิวออนคงฝากมาเพื่อการนี้ละมั้ง”

“ข้าก็ไม่รู้ท่านโท มิวออนไม่ได้สั่งอะไร บอกแค่ให้ข้าสวมมันตั้งแต่ก้าวเข้ามาบนพิภพทูลดราและห้ามถอดออก”

“แล้วทำไมไม่มีใครบอกเราว่าควรทำอะไร หรืออย่างน้อยก็พูดเตือนเรื่องการประทับตราบ้าง” ธารบ่น “โนอาห์คนนั้นก็ไม่ได้บอกเรื่องนี้สักนิด”

อณิมามองธารอย่างรำคาญ ส่งแขนปลอมสองข้างให้โท เขาจึงส่งแขนปลอมอันหนึ่งต่อไปยังน้องชาย แล้วสวมตามที่ได้กสาวสอนให้

“ข้าว่าโนอาห์คงเห็นว่ามันไม่จำเป็น หรือไม่เขาอาจเข้าเมืองทางอื่นเลยไม่รู้่ว่าพวกเราจะต้องเจออะไรบ้างก็ได้นะ”

ด้วยแขนปลอมของมิวออนทำให้ทั้งสามคนสามารถผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองชั้นที่สอง และได้รับตราประทับบนหลังมือซ้ายอย่างง่ายดาย จุดหมายต่อไปคือโรงแรมที่โนอาห์แอนทาเรส เขียนบอกไว้

ท่ามกลางบรรยากาศหนาวเหน็บจนติดลบ ถนนกลางของเมืองหลวงยังดูคึกคักไม่ต่างจากเมืองหลวงบนพิภพอื่นๆ โทกวาดตามองสภาพเมืองหลวงของพิภพปิดด้วยความสนใจ ก่อนสังเกตเห็นสีหน้าน้องชายดูซีดขาวกว่าปกติ

“ให้ตายสิ เมืองทั้งเมืองนี้ชวนคลื่นไส้ซะจริงๆ” ธารบ่นพึมพำ มองประชาชนชาวทุนดราซึ่งเดินเข้ามาใกล้อย่างไม่พอใจ สักพักจึงอุทานเสียงดังลั่นขึ้นว่า “พอกันที ข้าทนไม่ไหวแล้ว!” จากนั้นคนพูดก็โงนเงนเหมือนทรงตัวยืนไม่อยู่

โทรีบพยุ่งน้องชายไปที่ม้านั่งยาวริมทางด้วยความตกใจ ใบหน้าของธารดูซีดเขียวลงอีก ริมฝีปากเปลี่ยนเป็นสีคล้ำหายใจเข้าและออกเร็วคล้ายกำลังหายใจไม่อิ่ม

“ธาร...อดทนหน่อยนะธาร นี่เป็นผลจากรอยประทับหรือเปล่า”

คนป่วยพยักหน้า “คะ...คงจะใช้”

เวทศิลปินหันไปถามอณิมา “อณิมา มิวออนได้บอกอะไรกับเจ้าเพิ่มเติมอีกรีเปล่า”

“ข้าเสียใจจริงๆ ท่านโท มิวออนไม่ได้บอกอะไรนอกจากเรื่องแขนปลอมเลย”

“ฉันไม่เป็นไร ขอชื่นใจนะ” โทถอนใจยาว มองดูน้องชายที่อาการกำลังเพียบหนัก ลงสังหรณ์ของเขาบอกว่าเรื่องนี้จะไม่จบง่ายๆ ถ้าไม่แก้ปัญหาด้วยมนตรา ดังนั้นโทจึงตัดสินใจหยิบพู่กันออกมา พลันแตะขนพู่กันลงตรงกลางหน้าผากคนป่วย เอ่ยร่ายมนตราป้องกันคำสาประดับสูงให้ ไม่นาน... ใบหน้าของธามก็เริ่มมีสีเลือดฝาด มกฏราชกุมารค่อยๆ ลูกขึ้นนั่งเองได้ ก่อนปลดแขนปลอมออกไปจากตัว

“ขอบใจโท ข้ารู้สึกสบายตัวขึ้นมากเลยละ” ธามส่งแขนปลอมอันนั้นมาให้เขา “รอยประทับนั้นแผ่นมนตราออกมาจนข้ารู้สึกแย่มากๆ มิหนำซ้ำในตัวคนพิภพนี้ก็ล้วนมีมนตราของดอลแฝงอยู่ แม้แต่ในอากาศที่หายใจเข้าไปด้วย”

โทพลิกแขนปลอมของธาม ดูรอยประทับเปรียบเทียบระหว่างรอยประทับของตนเองกับอณิมา ทุกรอยล้วนประทับด้วยหมึกสีดำ มองดูคล้ายอักขระโบราณ

“รอยประทับดูจะไม่ส่งผลอะไรเลยกับคนที่ไม่เคยได้รับพิษของดอลอย่างข้า อณิมา เจ้าละ รับรู้อะไรบ้างรีเปล่า”

“ข้าไม่รู้สักอะไรเลย” เด็กสาวเข้าใจคำถามของโท ที่เห็นว่านางเคยเป็นคนในองค์กรดอล “ถึงข้าจะคลุกคลีกับพวกดอลมาหลายปี แต่มิวออนไม่อนุญาตให้พวกมันมาทำอะไรแปลกๆ กับข้า นอกจากเมซอน ดอลอื่นๆ ก็ไม่มีใครมาวุ่นวาย

กับข้า”

“พวกมันคงถนอมเจ้าไว้ในฐานะดวงใจบริสุทธิ์ละมั้ง”
โทสันนิษฐาน

“เรื่องนั้นข้าไม่รู้หรือท่านโท”

“เอาเถอะ...ข้าร้ายมนตราป้องกันคำสาประดับสูงให้
ธามแล้ว บวกกับเอาแขนปลอมที่ประทับมนตราออกจากตัว
เรียบร้อยก็คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอีก”

ครั้นทุกอย่างเรียบร้อย ทั้งหมดจึงเดินทางมาโรงแรม
กันต่อไป และเพิ่งสังเกตเห็นว่าหน้าตาบ้านเรือนบนพิภพปิด
แห่งนี้เป็นหมู่ตึกสีดอิมคริมปลูกเรียงเป็นพืด เข้ากับอากาศ
มัวชั่วดูคล้ายกันหมดจนแยกไม่ออก ดังนั้นคนทั้งสามจึงต้อง
อาศัยถามทางคนพื้นถิ่นด้วยภาษาทูนดรากระท่อนกระถ่น
บ้าง อ่านตัวอักษรบนป้ายหัวมุมถนนเทียบกับโนอาห์เขียนไว้
ให้บ้าง จนในที่สุดก็ไปถึงยังโรงแรมที่นัดหมาย

“คงเป็นที่นี้สินะ ฮูกินและมูนิน...”

โทหยิบกระดาสเขียนตัวอักษรทูนดราคำว่า ‘ฮูกินและ
มูนิน’ ขึ้นเทียบกับป้าย จนแน่ใจจึงผลักประตูบานคู่เพื่อเข้าไป
ในอาคาร

พนักงานในร้านทักทายพวกโทด้วยภาษาท้องถิ่นพิภพ
ทูนดรา จากนั้นบริกรคนหนึ่งก็เข้ามาถามว่าพวกเขาประสงค์
จะมาค้างแรมหรือรับประทานอาหาร โทตอบไปตามโพยซึ่ง
โนอาห์เขียนให้ ฝ่ายนั้นพยักหน้า เดินนำทางพวกเขาไปยัง
ห้องชั้นบน บรรยากาศสลัวทำให้โรงแรมเก่าแห่งนี้ดูทรุดโทรม
ยิ่งกว่าโรงแรมจิ้งหรีดชั้นเลวบนพิภพออโรราเสียอีก พนักงาน

เดินนำทางไปที่ห้องห้องหนึ่ง พร้อมกับส่งกุญแจห้องพักให้โท
ด้านโนเป็นห้องสี่เหลี่ยมเล็กเท่ารูหนู มีเตียงเหล็กสองชั้น
สองหลังวางชิดผนังคนละด้าน กับหน้าต่างเล็กหนึ่งบานเหนือ
โต๊ะไม้ซึ่งตั้งคั่นระหว่างเตียง

“ห้องนี้ออยู่ซ้ายมือนะ” พนักงานโรงแรมบอก

โทมองเห็นน้องชายทำหน้าที่เหยงไใส่ห้องพักแสนอดู
ตรงหน้า ก่อนสังเกตเห็นคนนำทางยังคงยืนรื้ออยู่หน้าประตู
ห้อง ชายหนุ่มเดาว่าพนักงานน่าจะยืนรอสินน้ำใจ เขาจึงส่าย
หน้าและบอกขอบคุณอีกฝ่ายเป็นภาษาทูตตราทันที ผลคือ
ถูกพนักงานคนนั้นด่าเป็นภาษาทูตตราแล้วเดินลงชั้นล่างไป
ด้วยสีหน้าโกรธเคือง

“อะไรกันพะพนักงานที่นี่” ธามแปลกใจ

“เขายืนรอพวกเราให้สินน้ำใจตอบแทนเล็กๆ น้อยๆ แต่
ข้าปฏิเสธไปนะ” โทว่า

“อ้าว! ทำไมเจ้าไม่ให้สินน้ำใจเขาไปเล่า” น้องชายถาม
กลับ ชายหนุ่มรีบปฏิเสธ

“ไม่ได้หรอก เจ้าอย่าลืมนะว่าพวกเรามาที่นี่ในฐานะบ้าน
นอกเข้าเมือง ยากจนขนาดนั้นยังจะมีปัญญามอบค่าสินน้ำใจ
ให้ใครได้ยังงั้นกัน”

“เออ เข้าใจละ” ธามตอบ พลังทำท่าสุดจุกพุดพิด
สักพักก็ตรงรี่ไปยังหน้าต่างบานเล็กบานเดียวในห้อง ทำท่า
พยายามจะไขกลอนเปิดหน้าต่าง ไทรีบตะโกนห้ามทันที

“เฮ้ยธาม! เจ้าอย่าเปิดหน้าต่าง คินนีอยากนอนแข็ง
ตายรึไงกัน!”

“แข็งตายอะไร ข้าแค่อยากเปิดหน้าต่างระบายอากาศ

เจ้าไม่รู้สิก็เหอโหว่ห้องมัน अबจะตาย” งามท้วง

โทถอนใจเฮือก “ตอนเดินผ่านมา เจ้าเห็นหน้าต่างสักบานไหมล่ะที่เปิดระบายอากาศ มันอาจได้ระบายอากาศบ้าง แต่ก็ได้รับลมหนาว รับเกล็ดหิมะด้วยนะสิ ถ้าขึ้นเจ้าอีตอัดก็เปิดประตูเอา คินนี้หากอยากนอนอุ่นทั้งที่ไม่มีเตาทำความร้อนก็ควรหัดทำอะไรที่มันฉลาดกว่าการเปิดหน้าต่างซะบ้าง”

“ก็ได้ๆ ข้าละเกลียดห้องเหม็น अबจริงๆ ยังดีที่มีห้องน้ำในตัวนะ” งามซึ่งจำนนต่อความหนาว สาวเท้าเข้าไปสำรวจห้องน้ำทางฝั่งซ้ายมือ แต่เดินยังไม่พ้นประตูก็ผะทำหน้าซีด...ถึงขนาดเข่าอ่อนทรุดลงไปนั่งที่หน้าประตูห้องน้ำ

พอโทเดินตามไปดู ถึงเห็นว่าสภาพห้องพักเสียงเครื่องยังดูดีกว่าสภาพห้องน้ำหลายเท่า

“หะ...ให้ตายสิ เรียกไอนี้ว่าห้องน้ำระะะ ห้องน้ำทุเรศแบบนี้ข้าไม่อาบน้ำเด็ดขาด!” งามไวยวาย “สกปรก โสโครก มีเชื้อโรคอาศัยเป็นพิภพเลยมั้ง อี! แหะ! ดาวดวงนี้มันมีอะไรดีบ้างเนี่ย”

“ผู้ชายอะไรบ่นอยู่ได้ น่ารำคาญ หนาวจนจะแข็งตายขนาดนี้ คงมีแต่คนบ้าเท่านั้นที่อยากอาบน้ำ เจ้าเง่าเอ๊ย” อณิมาพึมพำขึ้นเบาๆ โชคยังดีที่คนถูกนิทาไม่ได้ยิน ไม่งั้นโทคงต้องเหนื่อยห้ามศึกอีกตามเคย

“พวกเราไปเดินเล่นสูดอากาศปลอดโปร่งข้างนอกระหว่างรอให้ถึงเวลานัดเจอโนอาห์ช่วงเย็นกันดีไหม จะได้ไม่ต้องนั่งเบือในห้องไง” เจ้าชายเวทศิลป์ชักชวนคู่อริ เพื่อทั้งสองจะอารมณ์ดีขึ้นบ้าง งามหันมาบอกว่าตนอยากไปดูสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่คล้ายสนามกีฬากลางแจ้งนั้น โทพยักหน้า

รับคำ

แต่ท้ายสุดธามก็พลาดหวัง เพราะถามจากพนักงานถึง ได้รู้ว่าสนามกีฬาแห่งนั้นตั้งอยู่ไกลอีกมุมเมือง ทำให้อาจเดิน กลับมาโรงแรมไม่ทันเวลากลับเข้าที่พัก ดูเหมือนในเขตเมือง หลวงของพิภพจะมีการจำกัดเวลาออกนอกบ้านของประชาชน ถ้าเกินยามสองแล้วยังมีใครออกมาเดินเล่นผ่านตามถนน หนทางกับสถานที่สาธารณะละก็ คนผู้นั้นอาจถูกเจ้าหน้าที่ ของรัฐจับไปสอบสวนแล้วลงโทษสถานหนัก พนักงานโรงแรม คนดังกล่าวกระซิบให้ฟังเพิ่มเติมด้วยว่า มักมีคนเผลอ ทำความผิดข้อหานี้บ่อยๆ ส่วนใหญ่ก็เป็นกลุ่มคนซึ่งเพิ่ง อพยพเข้ามาหางานทำจากต่างเมืองจึงไม่รู้กฎ และข้อหานี้มี โทษหนักมากขนาดอาจกลายเป็นศพแขวนไว้กลางจัตุรัสใน ตอนเช้าให้ผู้คนขวัญผวาเลยทีเดียว

ทว่าการได้ออกไปเดินลัดเลาะในละแวกโรงแรมก็นับ เป็นการเรียนรู้ที่คุ้มค่าทีเดียว เพราะทำให้ไทได้รู้ว่ามีคนต่าง เมืองอพยพเข้ามาหางานทำในอพลโลสมากขนาดไหน ละแวกนี้เต็มไปด้วยสำนักจัดหางาน โดยแหล่งงานหลักมีอยู่ ด้วยกันสองส่วน หนึ่งคืองานจากภาครัฐหรือพวกคอล สอง คืองานของบริษัทพวกนายทุนซึ่งเป็นพวกคอลอีกเช่นกัน แต่ งานของภาครัฐจะต้องอาศัยคุณสมบัติกับความสามารถ เฉพาะตัวมากกว่างานฝั่งนายทุนเล็กน้อย อาทิ งานในอาชีพ พนักงานโรงแรมละแวกนี้ หรือไม่ก็คณงานตามโรงงานต่างๆ

หลังกลับถึงที่พัก ทั้งสามก็ตรงดิ่งไปใช้ตัวรับอาหารฟรี ยังห้องอาหาร เป็นตัวที่ได้มาจากด่านตรวจคนเข้าเมืองหลัง ถูกประทับตรา หรือถ้าใครอยากเสียเงินสั่งอาหารอื่นๆ ทาง

โรงแรมก็มีให้บริการ

ระหว่างนั่งกินอาหาร โทก็ได้พบอุปกรณ์หน้าตาประหลาดอันหนึ่ง มันถูกแขวนอยู่บนผนัง หน้าตาเหมือนกล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าแบนๆ ยาวราวหนึ่งช่วงแขน ภายในนั้นมีภาพเคลื่อนไหวคล้ายมีใครอุตรีย่อส่วนมนุษย์เข้าไปขังอยู่ข้างใน เจ้าชายเวทศิลป์สังเกตเห็นว่าทุกๆ คนในห้องอาหารล้วนจ้องดูมันสลับกับตักอาหารเข้าปาก

“ทำไมเจ้าต้องทำหน้าตาประหลาดใจขนาดนั้นด้วยโทเกอี่แค่ทีวีเอง ไม่เห็นแปลกตรงไหน” ธามคงมองออกว่าโทกำลังสงสัยเจ้าเครื่องสี่เหลี่ยมแบนๆ นั้น “หรือเจ้ากำลังนึกอยากได้ไปไว้ที่ตึกสำนักเครื่องหรือไง ข้าฝากให้วินัยซื้อเอาไหม บนเทอร์ร่าจะมีขายเยอะไปหมด เจ้าจะเอาเป็นรุ่นแอลอีดีขนาดสี่สิบสองนิ้วดีรีเปล่า”

“ธาม ข้าบอกเจ้าหลายทีแล้วว่าอย่าเอาศัพท์ประหลาดๆ จากเทอร์ร่ามาใช้ที่นี่” โทบอกร้องชาย อีกฝ่ายยกไหล่ ไม่ใส่ใจคำสั่งสอนของโท

“ไม่ได้ประหลาดสักหน่อย ก็ไอ้ฉี่นะมันของพื้นฐานที่ประชากรบนพิภพเทอร์ร่าเกือบทุกครัวเรือนต้องมีเชียวนะ” ธามพูด ทำหน้าราวกับตนรู้มากกว่าใคร “ส่วนขนาดของทีวีก็ตามแต่กำลังเงิน”

“จริงอยู่ว่ามันเป็นสิ่งพื้นฐานที่นั่น แต่ที่นี่พิภพปิดนะมันมีทีวีของเทอร์ร่าได้ยังไงล่ะ” เวทศิลป์ถามคนวางท่าอย่างผู้ทรงภูมิ

“เรื่องพรรคนั้นข้าจะไปรู้ได้ไง” ธามตอบγγγγ วางข้อตักอาหารลง “อาหารชั้นเลวจริงๆ ถ้าไม่หิวคงกระเดือกไม่ลง

แน่นๆ โท หากเจ้าอยากรู้คำตอบนัก ก็หัดถามคนในเมืองนี้สิ
ไอ้ทันทเวทศิลปิน!”

“ไว้ข้าจะถามแน่ เจ้าไม่ต้องทำข้าหรือ!” โทจูน ก่อน
เหลียวเห็นเด็กสาวในคราบเด็กหนุ่มข้างกายกำลังหลงเสน่ห์
เครื่องมือประหลาดบนฝาผนัง เขาจึงสะกิดนาง

“ทะ...ท่านโทมีอะไรกับข้าหรือ” เด็กสาวหน้าแดงจัด
เมื่อรู้ตัวว่ากำลังถูกมอง

“เปล่า ข้าเห็นว่าเจ้าสนใจดูสิ่งที่เคลื่อนไหวในกล่องนั้น”

“อ้อ...ใช่” อณิมาพยักหน้า “ดูไปมันก็เพลินดีเหมือน
กันนะ”

“แต่ข้าว่าดูไปมากๆ มันจะทำลายสติสัมปชัญญะของ
เจ้ามากกว่า” ฐามสอดขึ้น เด็กสาวดำธามกลับทันที เขาจึง
รีบปรามน้องชายตัวแสบ

“ฐาม เจ้าไม่จิกกัดใครสักวันจะได้ไหม”

“ข้าไม่ได้จิกกัดใคร” ฐามเถียง “แค่ออกความเห็นตาม
ที่รู้สึกเท่านั้น ว่าจอนั้นมันกำลังแผ่คลื่นชวนอาเจียนออกมา
เรื่อยๆ ยังดีที่ข้าได้มนตราเจ้าช่วยนะโท ไม่งั้นคงขย้ออาหาร
ห่วยๆ ที่เฟิงกลืนลงไปออกมาทั้งหมดแน่”

“ว่าไงนะ” โทหันไปกวาดตามองผู้คนภายในห้องอาหาร
ทั้งหมดต่างพากันจ้องอุปกรณ์ประหลาดด้วยสีหน้าและ
แววตาเคลิบเคลิ้ม...ไม่เว้นแม้แต่อณิมา ชายหนุ่มรีบตบแก้ม
เด็กสาวข้างกายพลางขานชื่อนาง เด็กสาวร่างเล็กสะดุ้ง มอง
ตอบเขาอย่างงงวย

“ทะ...ท่านโท”

“อณิมา หยุดดูชะ กล่องประหลาดนั้นทำลายสติ

สัมปญญะอย่างธามว่าจริงๆ” โทสั่ง พร้อมกันไม่ให้นางหวน ไปดูกล่องโดยการหยิบเอกสารแจกฟรีปิกใหญ่ซึ่งเพิ่งได้รับมาจากตอนออกไปเดินสำรวจยึดเยียดใส่มือเด็กสาว แบ่งให้น้องชายและอ่านเองอีกกองหนึ่ง “อ้าว! พวกเรามาอ่านนี่เร็วเข้า เอกสารพวกนี้บอกรายละเอียดกับคุณสมบัติผู้สมัครงานด้วยนะ”

“แต่ปัญหาคือทุกแผ่นต้นเขียนเป็นภาษาทุนดราณะสิ ภาษาทุนดราแล้วจะอ่านออกได้ไงพะ พวกเรามาสืบหาคนหายนะ ไหงต้องนั่งดูประกาศรับสมัครงานที่อ่านไม่ออกล่ะ” ธามวางกระดาษปิกนั้นลงอย่างไม่ไยดี

“สมจริงใจ...สมจริง เจ้าสะกดคำนี้ไม่เป็นไร” โทกระซิบกระซาบ

“มันสมจริงเกินไปเพ้ย! สมจริงจนข้าเสียว่าเจ้าจะมาตั้งรกรากเป็นคนงานที่นี่ ข้าไม่เอาด้วยเด็ดขาดนะ” น้องชายของโททำสีหน้าหวาดกลัวสุดขีด

ตอนนั้นเองที่มีเสียงทักทายดังขึ้น

“อ้าว! ข้าดีใจจริงๆ ที่ได้พบพวกท่านอีก”

น้ำเสียงคุ้นเคยทำให้คนทั้งสามชะงัก มองกลับเป็นตาเดียว จึงแลเห็นว่าคือ โนอาห์ แอนทาเรส

โนอาห์คลี่ยิ้มกว้าง ถือวิสาสะนั่งลงที่โต๊ะพวกเขา โบกมือเรียกพนักงานมาสั่งอาหารเป็นภาษาทุนดราคล่องแคล่ว จนธามจ้องตาค้าง ชายผู้มีรูปร่างหน้าตากลมกลืนกับคนพื้นถิ่น ถามมกุฎราชกุมารแห่งพิภพมารินด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“ทำไมท่านมองยังกะข้าเป็นตัวประหลาดเนาะ อ้อ! แล้วพวกท่านกินอะไรรึยัง”

ธามพยักหน้า แต่ตอบไม่ตรงคำถาม “ท่านโนอาห์ดูเก่ง ภาษาทูตดนตรีนะ แสดงว่า...” พลังส่งเอกสารประกาศรับสมัครงานไปให้โนอาห์

“ท่านเอาประกาศรับสมัครงานให้ข้าดูทำไม” สายลับจากออโรราขวัดคิ้ว

“ท่านอ่านออกหมดใช่ไหม” เด็กหนุ่มถาม ทันทีที่โนอาห์พยักหน้ารับ...คนถามก็ทำท่ายกมือกุมขมับ พร้อมหันมาต่อว่าโท “เจ้าบ้าโท ทำไมพวกเราไม่มาพร้อมกับโนอาห์พะ คนรู้จักของเจ้าอ่านรายการอาหารได้ด้วยนะ ถ้ามาด้วยเขา... พวกเราคงไม่ต้องกินอาหารห่วยๆ จากตัวแลกอาหารที่ข้าเพิ่งทนกระเดือกลงท้องเมื่อกี้เน่”

“วะ! ข้าอุตส่าห์เสนอทางออกที่ดีที่สุด ให้พวกเราคุ้นเคย และสามารถปรับตัวเข้ากับพิภพนี้ได้ไวๆ ตัวเจ้ากลับคิดแค่หวังสบายแบบนั้นใช้ได้ที่ไหน!”

“หน้อย ไอ้ปีศาจสีขาว!” ธามแผดเสียง โนอาห์ลุกขึ้นกางแขนปรามสองพี่น้อง

“เถอะน่า ยังไงพวกท่านก็ฝ่าฟันมาจนถึงที่นี่ได้แล้วนี่นา” สายลับจากออโรราป栞ธาม กาลิเลียนค่อยๆ ทรวดนั่งลงหลังพายุโทสะเริ่มสงบ ขณะนั้นบริกรได้นำอาหารที่ส่งมาส่งโต๊ะ “ตอนแรกข้าก็คิดอยากพาทุกท่านมาที่นี่โดยไม่ต้องประทับตรานั้น แต่มันเป็นเรื่องเสี่ยงไม่น้อย เพราะพวกท่านจะต้องอยู่ที่นั่นต่อไปจนกว่าจะช่วยเหลือพี่ชายสำเร็จซึ่งไม่รู้ว่เมื่อไหร่ ต่างจากข้าที่ไปกลับระหว่างทูตกับออโรรา” โนอาห์ขยับตัวเรียกชายวัยกลางคนร่างผอมสูงซึ่งยืนอยู่ไม่ไกลคนมาใหม่มีใบหน้าแลดูมึนทึงเพราะคิ้วเข้มกับหน้าผากกว้าง

ผมสีทองอ่อนเกือบขาวยาวประป่าดักเก็บเป็นหางเปียด้านหลัง
ผิวขาวจัด เขาเดินเข้ามาพร้อมผู้ติดตามอีกหกคน

“ยินดีต้อนรับท่านโท กาลิเลียน” ชายหน้าโหดที่ดู
ราวกับหัวหน้าแก่นักเลงโตทักทายโทเป็นภาษากลางซีเอโร
พลางถอนมือที่สวมถุงมือหนังออกจากกระเป๋าเสื้อตัวหนา
มาขอจับทักทาย

โทหันไปมองโนอาห์เหมือนตั้งคำถาม ฝ่ายนั้นพยักหน้า
รับ แนะนำว่าชายหน้าโหดคนนี้ชื่อ ฮูกิน เป็นหนึ่งในหุ้นส่วน
โรงแรมนี้ เจ้าชายเวทิลปินจึงยอมสัมผัสมืออีกฝ่ายอย่าง
เกร็งๆ ตอบกลับด้วยภาษากลางซีเอโรว่า “ยะ...ยินดี”

“ข้าคือฮูกิน เป็นหนึ่งในเจ้าของโรงแรมแห่งนี้ ดีใจจริงๆ
ที่มีโอกาสได้พบคนแปลกถิ่นจากพิภพมารีนเช่นพวกท่าน”

“นับเป็นครั้งแรกที่ข้าได้มาเยือนทุนดรา ไม่ทราบว่าคุณ
กับท่านโนอาห์...”

ฮูกินตอบไหลโนอาห์เบาๆ “ครอบครัวข้าและครอบครัว
ของเราต่างก็มีสายสัมพันธ์กันมายาวนาน เพียงแต่ไม่ใช่เรื่อง
สมควรจะพูดในที่สาธารณะนะ”

โทพยักหน้ารับ มองข้ามไหล่ชายหน้าโหดร่างสูงไปยัง
คณะผู้ติดตาม “เอ่อ...พวกเขาละ”

“พวกเขาคือหน่วยรักษาความปลอดภัยของข้า ประจำ
อยู่ที่นี้ รู้จักกันไว้สิ เผื่อมีอะไรต้องพึ่งพาในภายหน้า” เจ้าของ
โรงแรมกล่าว ก่อนตะโกนสั่งบริวารขยายโต๊ะนั่งของโทให้
เพียงพอสำหรับนั่งกันห้าคน ฮูกินนั่งลงบนเก้าอี้และพูดเป็น
ภาษามารีนว่า “ไม่ต้องนี่กระแวงข้า เพราะข้าไม่ใช่ศัตรูของ
พวกท่านแน่นอน”

โทหันไปมองธามที่เบิกตากว้างอย่างประหลาดใจเมื่อได้ยินชาวทนต์ราพูดภาษาพิภพบ้านเกิดตนได้ โนอาห์หัวเราะพูดเสริมด้วยภาษาพิภพมารินบ้าง

“ท่านฮูกินกับข้าต่างพูดภาษามารินได้ เอ้อ...ขอโทษที่ข้าไม่ได้บอกว่าตัวเองพูดภาษาบ้านเกิดท่านเป็น อันที่จริงข้ามีเครือข่ายติดอยู่บนพิภพนั้นด้วย ส่วนความเกี่ยวพันระหว่างข้าและท่านฮูกิน ใ้วันหลัง...ถ้ามีโอกาสข้าก็จะเล่าให้พวกท่านฟัง ส่วนเรื่องเข้าเมือง ข้าก็ได้ท่านฮูกินกับน้องชายชื่อ มุนินี่แหละช่วยเหลือ”

“อย่างนั้นเอง...” ธามพิมพ์ “แต่ท่านรู้ไหม ไอ้ตราประทับทำเอาข้าเกือบตายเชียวนะ”

“กะ...เกือบตายเชียวหรือ ทำไมละ” สายลับจากออโร-ราเล็กคิ้ว

โทหริบขยายความต่อ “น้องชายของข้าเป็นพวกไวต่อสัมผัสพลังของพวกดอลนะ ตอนผ่านด่านตรวจคนชั้นที่สองธามก็เกิดความรู้สึกว่าการประทับตราคือมนตราสะกดรอยตามของพวกดอล บังเอิญพวกเรามีแขนกลทำให้ไม่ต้องประทับตราลงบนผิวหนังจริงๆ นึกว่าเท่านี้ธามคงไม่เป็นอะไรแล้ว แต่น้องข้ากลับสัมผัสกลิ่นอายดอลได้อีก คราวนี้ป่วยจนเดินต่อแทบไม่ได้ สุดท้ายต้องถอดแขนปลอมทิ้งแล้วข้าก็ต้องร้ายมนตราป้องกันคำสาประดับสูงคุ้มครองเขา เอ้อ...” เวทิลปินชี้มือไปยังอุปกรณ์ประหลาดซึ่งธามเรียกเป็นภาษาเทอร์ราว่าทีวี “กล่องแบนๆ ดำๆ ที่แขวนอยู่นี่ น้องข้าสัมผัสได้อีกว่ามันกำลังแผ่มนตราอะไรสักอย่างของดอลด้วย มันรบกวนสติสัมปชัญญะของผู้คนใช้ไหม”

“อ้อ! เรียกว่าเครื่องรับภาพมนตราล่ะ” โนอาห์บอก

เจ้าชายเวทศิลปินกำลังจะทวนคำเรียกชื่อทีวีตามภาษา
ทუნดรา แต่ครั้นเหลือบไปมองเครื่องรับภาพมนตราอีกครั้ง
เขาก็แทบผงะ เบิกตากว้าง อ้าปากค้าง ตะลึงจนพูดไม่ออก
คนทั้งโตะจึงต่างพากันมองตาม เครื่องรับภาพมนตราเบื้อง
หน้ากำลังฉายภาพนักรบหนุ่มคนหนึ่งต่อสู้กับสัตว์ร้ายอย่าง
โดดเดี่ยวบนสังเวียนเต็มไปด้วยหิมะขาวโพลน บนสังเวียน
ละเลงด้วยเลือดสีแดงฉานจนชุ่มโชก

จังหวะนั้นโทได้ยินน้องชายเปล่งเสียงเรียกชื่อใครคน
หนึ่ง...ซึ่งไม่ว่าจะพูดภาษาใดก็มีเพียงหนึ่งเดียว

“ท่านพี่...อีเธอร์!”

2

เจ้าชายแห่งสังเวียน

ธามลูกพรตจากแก้อี้ไปยืนเฝ้าหน้ามองเครื่องรับภาพ มนตราบนผนัง แม้ไม่แน่ใจว่าบุคคลในจอภาพจะเป็นคนเดียว กับพี่ชายซึ่งตนเพียรตามหามาตลอดห้าปีหรือไม่ ทว่าทุกิริยา ท่าทางก็บ่งชี้ว่าคนบนจอทีวีคือ...

อีเธอร์ กาลิเลียน

“อ้าว! พวกท่านรู้จักอีเธอร์ด้วยหรือ” เจ้าของโรงแรม ซือฮูกินถามขึ้น

ธามละลายตาจากหน้าจอมนตราสักครู่ระหว่างกลับมา นั่งแก้อี้ เฝ้ามองพี่ชายคนรองที่มักคุมสติได้ดีเสมอ กำลังทำ หน้าประหลาดใจเช่นกัน

“ชะ...ข้าไม่รู้จักหรอก แต่ใบหน้าของเขาชวนให้ข้าคิดถึง แม่ที่บ้านนะ ข้ากับน้องชายก็เลย...” โทตอบคำถามด้วยเสียง เรียบ แต่เป็นคำตอบไปปิดที่มีมูลความจริงอยู่บ้าง “เลยออก จะเกรงกลัวสักหน่อย”

ฮูกินหัวเราะขบขัน “นี่แม่ของพวกท่านคงโหดมากสิ อีเธอร์ถึงทำให้พวกท่านหน้าถอดสีขนาดนี้”

“ใช่เลย นางโหดเอาเรื่องเลยทีเดียวนะ” โทหัวเราะบ้าง
แม้ดวงตาไม่ยิ้มตามเลย “เอ คนที่อยู่ในเครื่องรับมนตรานั้น
กำลังทำอะไรหรือ”

“ต่อสู้นับสังเวียนไง” ฮูกินตอบ

“ต่อสู้?” งามอุทาน คนตอบพยักหน้า อธิบายว่า

“ใช่ มันเป็นรายการยอดนิยมที่โด่งดังที่สุดบนพิภพนี้
เชียวละ คนที่พวกท่านเห็นแล้วนึกถึงแม่ เรามีชื่อว่าอีเธอร์
คือนักสู้อันดับหนึ่งของสังเวียนนี้ โด่งดังมากๆ ขนาดที่वाल
สังเวียนที่ไร ทั้งเมืองเจียบกริบจนแทบกลายเป็นเมืองร้าง
แหละ”

“เมืองร้าง...ทำไมถึงกับกลายเป็นเมืองร้างละท่านฮูกิน”
โนอาห์ซึ่งมีเชื้อสายทูนดรา หากแต่อยู่ต่างถิ่นจึงตั้งคำถามได้
ตรงใจเด็กหนุ่มพอดี

“ก็เพราะทุกคนพากันแห่ไปสังเวียนกันหมดนะสิ ถึงเข้า
ไม่ได้ก็อาศัยดูติดขอบสนามเอา นี่ๆ พวกท่านเชื่อรีเปลว่า
ข้าเคยเข้าไปดูลีลาการต่อสู้ของอีเธอร์ครั้งหนึ่ง...ครั้งเดียว
เท่านั้น แต่มัน...ช่างน่าประทับใจขนาดว่าถึงตายข้าก็ตาย
ตาหลับแล้วละ”

งามรู้สึกทั้งในหลายๆ แ่ง ทั้งทั้งในตัวพี่ชาย...และทั้ง
บรรดาแฟนพันธุ์แท้ของท่านพี่

“ไม่ว่าอยู่ที่ไหน เขาก็เปล่งประกายสินะ” งามเผลอตัว
พึมพำ ประโยคนั้นโดนใจฮูกินอย่างแรงจนอีกฝ่ายปรบมือ
เสียงดัง พลังตบไหล่งามดังปั๊บบๆ รวากับเด็กหนุ่มถูกมอง
ว่าเป็นคนคอเดียวกันไปแล้ว

“ใช่ สำหรับอีเธอร์ต้องใช้คำว่าเปล่งประกายนั่นแหละ

ถึงจะเหมาะสม พวกท่านเห็นไหมว่าขนาดเขาอยู่ในจอยยังเปล่งประกายมากขนาดนี้ คนบนพิภพนี้ถึงยกย่องเขาเป็นเจ้าชายแห่งสังเวียนไงล่ะ”

“เจ้าชายแห่งสังเวียน...”

ธามทวนคำ ระลึกถึงช่วงเวลาเก่าๆ ตอนเขาอายุประมาณสิบขวบ เวลานั้นที่วังหลวงมีการแข่งขันต่อสู้บนหลังกริฟฟอน และท่วงท่าอันสง่างาม ฝีมือต่อสู้เฉียบขาดของท่านฟิธีเธอร์ มกุฎราชกุมารองค์ก่อนผู้สง่างามแห่งพิภพมารินก็ยังคงติดตาเขาจนทุกวันนี้

“พวกท่านเรียกเขาว่าเจ้าชายแห่งสังเวียน ฉันรู้รีเปล่าว่าเขาเป็นนักโทษ” โทโพล่งถามขึ้น คำถามนั้นปลุกถามซึ่งตั้งอยู่ในโลกความทรงจำให้ตื่นในโลกความเป็นจริงอีกครั้ง

“รู้สิ” ฮูกินตอบอย่างรวดเร็ว “พวกเราทุกคนต่างก็รู้ว่าคนบนสังเวียนนั้นเป็นอะไร ต่อสู้ไปเพราะอะไร แต่ใครจะสนล่ะว่าพวกเขา กำลังอยู่ในฐานะไหน ตราบที่ยังสามารถสร้างความบันเทิงให้คนบนพิภพแห่งนี้ได้”

“นั่นหรือ...” โทตอบรับด้วยใบหน้าเรียบเฉย ต่างจากธามที่เริ่มหงุดหงิดว่าเหตุใดคนพวกนี้จึงมองท่านฟิธีเป็นความบันเทิงชิ้นหนึ่ง “แล้วคนอย่างข้าล่ะ สามารถสมัครเข้าไปเป็นนักสู้บนสังเวียนรีเปล่า” ฟิธีชายคนรองของเขาซักต่อ ทว่าฮูกินหัวเราะ สายหน้าให้คำถามนั้น

“ไม่ได้หรอก พวกท่านเป็นนักสู้บนสังเวียนไม่ได้ เพราะการจะได้รับเกียรติขึ้นสังเวียนนั้นจะต้องเป็นคนที่ทำความผิดร้ายแรงเช่นฆ่าคนตาย ปล้นวังหลวง หรือทำลายโรงงานของพวกดอลนุ่น สรุปร่ายๆ คือบนสังเวียนมีแต่นักโทษเดนตาย

เท่านั้นแหละ เหตุนี้ไงคนดูถึงไม่ได้ใส่ใจว่าใครบ้างจะตายคาสนาม”

“ตะ...ตาย!” ฐามอุทานเสียงดังลั่น “มะ...เมื่อไหร่ท่านบอกว่าอะไรนะ ตายหรือ!”

“แหงสิ ท่านนี่ว่าการต่อสู้บนสังเวียนเป็นเรื่องล้อเล่นรีไร” เจ้าของโรงแรมเอ่ย “และนี่แหละคือความตื่นเต้นของการต่อสู้บนสังเวียนที่จะไม่มีใครอมมือ คนแข็งแกร่งที่สุดคือผู้ชนะ ส่วนคนแพ้...แน่นอนก็ตายหยั่งเขียดโง่งละ”

ตาย...

ลมหายใจเขาติดๆ ชัดๆ ขึ้นมา “ละ...แล้ว...ท่านฐากิน...ท่านพี่...เอ้อ! ไม่ใช่...อีเธอร์คนนั้นนะเขา...”

“โอ้ย! อีเธอร์นะเธอ” ฐากินโบกไม้โบกมือคล้ายรู้ว่า ฐามกำลังคิดอะไรอยู่ และมันเป็นเรื่องขี้ปะติ๋ว “ไม่มีทางหรอกฝีมือระดับนั้นนะ สถิติของเขาคือชนะทุกนัดที่ลงสังเวียนติดต่อกันมาเกือบห้าปี ซึ่งยังไม่เคยมีใครทำได้...แล้วข้าก็คิดว่าจากนี้ไปคงไม่มีใครทำได้อีกนอกจากเขาหรอก”

ฐามเหม่อมองแผ่นไม้กระดานรองเตียงชั้นบนสีชมพูขมัวในความมืด เนื่องจากยังไม่สามารถข่มตานอนได้ ความแปลกที่หรือหนาวเย็นอาจเป็นส่วนหนึ่ง แต่สาเหตุหลักคงมาจากเรื่องของท่านพี่อีเธอร์กับเรื่องเล่าของบรรดานักสู้บนสังเวียน ซึ่งยืนอยู่บนเส้นแบ่งความเป็นความตายตลอดเวลา

“...จันสถานะตายในหน้าที่ ก็เป็นอะไรไปไม่ได้้นอกจากแพ้คู่ต่อสู้บนสังเวียนสินะ” เด็กหนุ่มบ่นพึมพำ

“ใช่ คงเป็นแบบนั้นละมัง” โทพึมพำตอบท่ามกลางความมืด ธารจึงลุกขึ้นกึ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียง มองอีกฝ่ายผ่านความมืด ทว่าแลเห็นเพียงเงาที่มีดีกว่าบนเตียงชั้นล่างอีกฝั่ง

“โท...เจ้ายังไม่หลับหรือ” ธารถาม

เงามืดส่ายหน้า “ข้าหลับไม่ลง”

“ข้าก็เหมือนกัน” มีอีกสองเสียงแทรกขึ้นมา หนึ่งคือเสียงเด็กสาวบนเตียงบนเหนือเตียงของโท และอีกเสียงเป็นของโนอาห์ซึ่งนอนอยู่ที่เตียงด้านบนเหนือศีรษะธาร เสียงกุกกักด้านบนทำให้รู้ว่าสายลับจากออโรร่ากำลังลุกเปลี่ยนอิริยาบถจากนอนเป็นนั่ง

ธารได้ยินเสียงพี่ชายคนรองพูดกับโนอาห์ “ท่านโนอาห์ ก่อนข้าจะมาที่นี่ ท่านพี่แฟลชได้นำเอกสารฉบับหนึ่งมาให้ดูด้วยนะ มันเป็นเอกสารที่ท่านคัดลอกมาใช้รีเปลา”

“ข้าไม่รู้ว่าใครทำหน้าที่คัดลอกเอกสารส่งไปยังกองอัศวิน นั่นไม่ใช่งานของข้า สายลับจากออโรร่าที่นี่ไม่น่าจะมีข้าคนเดียวหรอก แต่จะเป็นใครบ้างข้าก็ไม่รู้ แล้วทำไมเอกสารนั้นเกี่ยวกับอะไรหรือท่านโท”

โทตอบเสียงแผ่ว “รายชื่อนักโทษบนพิภพทูตตรา...”

สายลับเงิบไปสั๊กพัก “คนที่เจ้าตามหาคือนักสู้บนสังเวียนชื่ออีเธอร์นั่นใช่ไหม”

“ใช่...อีเธอร์ หรืออีเธอร์ กาลิเลียน เขาเป็นพี่ชายของข้าและธาร ถูกลักพาตัวมาจากพิภพมารีนประมาณห้าปีก่อน ถ้าข้าจำไม่ผิดเมื่อเย็นท่านฮูกินเพิ่งพูดว่า ตลอดระยะเวลาห้าปีอีเธอร์ไม่เคยแพ้ใคร...”

“แพ้ก็คงตายไปแล้ว...” โนอาห์เปรยขึ้น ทันใดนั้น

บรรยากาศในห้องก็ตกอยู่ในความเงียบสงัด ธารมได้ยินแล้ว กำหมัดแน่น ขอบตาร้อนผ่าว รู้สึกเหมือนมีบางอย่างกดทับ ไหล่จนหนักอึ้ง ก่อนสายลับจากพิภพอโรร่ากล่าวต่อ “เอ่อ... เอาอย่างนี้ไหม ในเมื่อรู้แล้วว่าคนที่พวกท่านตามหาอยู่ไหน ก็มาช่วยกันคิดแผนขั้นต่อไปสิว่าเราจะทำยังไงต่อดี”

คำแนะนำของโนอาห์ทำให้ธารมนึกถึงคำถามซึ่งพี่ชาย คนรองถามฮูกินในช่วงเย็น พลางคิดว่านั้นเป็นแผนการที่พอใช้ได้ จึงลองพูดเสนอออกไป

“งั้น...ถ้าข้าพาตัวเองเข้าไปติดคุกในฐานะนักโทษ พวกเจ้าคิดว่ายังไง...”

“เจ้าอย่าได้มีความคิดพรั่นนั้นเชียวนะธารม!” โทปรัมเขาทันที

“ทำไมล่ะ ทำไมข้าจะคิดไม่ได้ ในเมื่อ...”

“ข้าเองก็คิดเหมือนกับท่านโท” ยัยเด็กเง่าอณิมาเอ่ยสนับสนุนความคิดโท “ไม่มีใครรู้ว่าในคุกเป็นยังไง แล้วทำไมเจ้าถึงคิดว่าชีวิตตัวเองนะไร้ค่าถึงขนาดอยากเอาไปเสี่ยงแบบนั้นเล่า”

“เจ้าน่ะหุบปากไปซะ ไม่รู้อะไรก็อย่าพูด” เด็กหนุ่มไวววายใส่ลูกสมุนของโท

“แต่ข้าว่าอณิมาพูดถูกนะธารม กาลิเลียน” โนอาห์พูดจากเตียงบน “เท่าที่ข้ารู้ ถ้าใครได้เข้าไปที่นั่นก็จะไม่ได้กลับมาสักคน ส่วนหนึ่งตายบนสังเวียน และอีกส่วน...ถึงแม้ไม่ได้ตายคาสังเวียนก็ล้วนแต่สูญหายไปโดยไร้ร่องรอยจนเหมือนเป็นปริศนา ไม่มีใครสักคนสามารถยืนยันได้ว่าพวกนั้นอยู่รึตาย จะบอกให้รู้เอาไว้...ตอนนี้พวกดอลควมคุม

แทบทุกอย่างบนพิภพแห่งนี้ กระทั่งคุณนั้นด้วย ดังนั้นแผนการของท่านดูจะเป็นการเพิ่มงานให้พิภพออโรราและมารีนเสียมากกว่า”

ธามยอมรับว่าที่โนอาห์พูดก็มีส่วนถูก ทว่า...

“ใช่ ไม่ว่าจะมองในมุมไหนไอ้วิธีการของเจ้าก็เสี่ยงอันตรายเกินไป ยิ่งเงาเกินไป และไร้เหตุผลเกินไป แม้เจ้าอาจคิดว่าไม่มีใครบนพิภพนี้มีพลังเวทเทียบเท่าตัวเองก็เถอะ” โทชมเซยพลั้งมนตราอันมหาศาลของธาม แต่อีกนัยหนึ่งก็หลอกดำ...

“ข้ารู้่น่า แค่ถามดูเฉยๆ ข้ายังไม่คิดเสี่ยงหรอกเพราะตัวข้าก็ไม่ได้ตั้งใจและไร้เหตุผลอย่างที่เจ้าคิด!”

“ดีที่คิดได้น้องเฮงซวย” ร่างของโทบนเตียงอีกฝั่งค่อยๆ เอนตัวนอนลง “คืนนี้จบการสนทนาเท่านั้นละ อย่าลืมนะว่าพรุ่งนี้พวกเราต้องตื่นเช้า จะไปเที่ยวสังเวียนกัน”

สมาชิกคนอื่นๆ ขานรับโท ส่วนเขาขอขานรับพี่ชายอย่างขอไปที ด้วยภายในใจยังคิดว่าหนทางบ้านนั้นดูเป็นทางออกที่ดีที่สุดจริงๆ เพียงแค่ไม่มีใครกล้าเสี่ยงเท่านั้น

วันต่อมากลุ่มของธามได้พากันออกจากโรงแรมตั้งแต่เช้าตรู่ เพราะสังเวียนต่อสู้ตั้งอยู่คนละเขตกับย่านโรงแรมที่พวกเขาพักอาศัย ดูเหมือนนี่เป็นครั้งแรกที่ผู้นำทางเช่นโนอาห์จะเดินทางไปสังเวียน

ตามความเห็นของธาม พิภพทฤษฎีแห่งนี้เต็มไปด้วยความห่วยแตก โดยเฉพาะระบบขนส่งมวลชนที่ไม่มีรถรับจ้าง รถสาธารณะ รถส่วนตัว และเน้นการเดินเท้าเป็นหลัก

“ที่นี่ใช้ชีวิตยังกะละครทีวีเล่าถึงชีวิตคนสมัยโบราณที่ข้าเคยดูในเทอร์รา” ธารบ่นพึมพำด้วยความหงุดหงิด “แบบว่ามีจอมยุทธ์เดินทางท่องไปทั่วแคว้นด้วยสองเท้า สะพายย่ามกับดาบอย่างละอัน หิวน้ำที่ก็มองหาล้าธาร ใช้มือวกน้ำขึ้นมาดื่ม แล้วนี่ถ้าพวกเราหิวน้ำต้องมองหาล้าธารใหม่ปะ!”

โนอาห์หัวเราะ หันมาอธิบายลักษณะของผู้มีอันจะกินที่นี่ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพวกดอลให้ธารฟังว่า “คนร่ำรวยส่วนใหญ่มีแต่ดอลทั้งนั้น พวกเขาไม่ค่อยสนหรอกว่าประชาชนจะอยู่อย่างไร ตราบเท่าที่ยังสามารถใช้คนเหล่านั้นเป็นแรงงานได้ โดยแค่โยนเศษอาหารไว้เติมพลังกับที่พักออาศัยให้ อ้อ! สิ่งสำคัญอีกอย่างคือต้องหาเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจให้ประชาชน เพลิดเพลินจนลืมความทุกข์ชั่วขณะเพื่อตั้งใจทำงานต่อไป นั่นก็คือสิ่งเวียนที่พวกเรากำลังจะไปวันนี้ล่ะ”

“เครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ? แค่ให้คนต่อสู้กับสัตว์ประหลาดเนี่ยนะยึดเหนี่ยวจิตใจได้” ธารถามกลับ

“ท่านธารน่าจะเห็นท่าทางของฮูกินเมื่อวานไม่ใช่หรือ คนส่วนใหญ่ของที่นี่ก็เป็นแบบนี้ กลัวคือพวกเขาตั้งตารอว่าเมื่อไหร่ฮีโร่จะขึ้นสู้บนสังเวียนอีก ลุ้นให้อีโร่ชนะ พอชนะแล้วก็รอคอยดูขวัญใจพวกเขาชนะในนัดถัดไป เป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ไม่มีสิ้นสุด”

“คนพวกนี้ทำเหมือนพีชาเป็นตัวละครสักอย่าง” ธารรู้สึกไม่ชอบใจเลย

“ไม่ใช่แบบนี้” โนอาห์ส่ายหน้า “ข้าคิดว่าพีท่านไม่ใช่ตัวละครสักอย่างในสายตาชาวทุนดราหรอก แต่เขากลายเป็นสัญลักษณ์แห่งความหวังของคนที่นี่ต่างหาก”

“สัญลักษณ์แห่งความหวัง...” ธารมเหลือบไปมองโท
อัทโนมิต้อย่างขอความเห็น แม้ไม่รู้ว่าพี่ชายคนรองกำลังคิด
อะไรรออยู่ แต่สำหรับเขา ตำแหน่งที่ว่ามันช่างเป็นการยึดเยียด
ซึ่งไม่ยุติธรรมต่ออีเธอร์หรือแม้แต่ครอบครัวของเขา คนบน
พิภพแห่งนี้คงไม่รู้ว่าความหวังของพวกตน คือสิ่งที่ดอลไป
ขโมยจากมารีน และมันทำลายความหวังของชาวพิภพมารีน
ไปมากแค่ไหน

เพราะออกจากโรงแรมตั้งแต่เวลาเช้านี้ ธารมจึงไม่ทัน
สังเกตเห็นความผิดปกติรอบตัว จนกระทั่งฟ้าเริ่มสาง เขาถึง
ได้เห็นว่าบนถนนหนทางมีผู้คนจำนวนมากขนาดไหน หลาย
คนเพิ่งทยอยกันออกจากบ้าน มีทั้งคนรุ่นราวเดียวกับธารมซึ่ง
เดินกุมมือมากับคนรัก เดินมาเป็นครอบครัว บ้างก็หอบลูก
จูงหลาน ทุกคนล้วนแต่งตัวด้วยชุดเสื้อผ้าใหม่เอี่ยม พวกเข
เดินมุ่งหน้าไปยังทิศเดียวกับพวกเขา

“คนพวกนี้จะไปยังสังเวียนเหมือนพวกเราแน่ๆ” โท
สันนิษฐาน ส่วนโนอาห์ก็รำพึงว่า

“ข้าซึกเริ่มเข้าใจคำว่าเมืองร้างของท่านฮุกินแล้วละ”

“ในวันนี้ท่านพี่อีเธอร์ก็ลงสนามสิ” ธารมพูดขณะเหลียว
มองประชาชนจำนวนมากมายด้วยความทึ่ง

“คิดว่าคุณจะใช่ ข้าคาดไม่ถึงเหมือนกันว่ามาสังเวียน
หนแรกก็จะได้เจอกับท่านพี่อีเธอร์เลย รวดเร็วเกินคาดจริงๆ”
โทกล่าว

คำพูดโททำให้ธารมรู้สึกตื้นตันใจขึ้นมา ใช่ เด็กหนุ่ม
จำได้ว่าตลอดหลายปีเขาต้องใช้ความพยายามมากเพียงใด
ในการตามหาอีเธอร์ กาลิเลียม แล้วบัดนี้ความหวังนั้นก็

กลายเป็นความจริงขึ้นมา ชายหนุ่มเหลียวไปเห็นพี่ชายคนรอง กำลังยิ้ม นานครั้งเหลือเกินที่เจ้าพี่บ๊ายจะยอมเผยความรู้สึก ในใจให้ทุกคนเห็น

“ท่าทางเจ้าจะดีใจมากจนเก็บอารมณ์ไม่อยู่เชียวนะ ปิศาจสีขาว” เขาล้อเลียนโท

“ใช่สิ ข้ายอมรับว่าตัวเองดีใจมากเหมือนกับเจ้าที่ยิ้ม ไม่หุบนั้นแหละ” ปิศาจสีขาวตบนั้นย่น

ธามซึ่งเพิ่งรู้ว่ากำลังยิ้มหน้าบานรีบหุบยิ้มลงทันที พลันเหลือบเห็นอณิมา...สมุนของปิศาจสีขาวกำลังทำท่ากลั่น หัวเราะอย่างน่าหมั่นไส้ จึงรู้สึกเดือดปุดขึ้นมาทันที “ช่วย ไม่ได้...เพราะข้ารักท่านฟิโอเธอร์ที่สุด อย่างน้อยท่านฟิโอเธอร์ ของข้าก็ไม่เคยพูดจาว່าร้ายน้องชายเหมือนเจ้า”

“ใครกันแน่ว่าร้ายใครก่อน ให้มันน้อยๆ น้อยธาม หัด อายคนอื่นซะบ้าง” โทส่ายหน้า

ธามคิดว่าเจ้าปิศาจสีขาวผู้ชั่วร้ายจะดูลำพองขึ้นทันทีใน ยามที่มียัยดอลให้ท้ายอยู่ข้างๆ แต่ช่างปะไร เพราะอีกไม่นาน ท่านฟิโอเธอร์ก็จะกลับมาเป็นพวกเขา

“อี เชิญเจ้าอยู่กับยัยเด็กดิงต้องชะเถอะ ข้าจะรีบไปหา ท่านฟิโอเธอร์ก่อนละ” เขาบอกโท พลังแรงผีทำให้ห่างออกมาจากกลุ่มโดยไม่รอช้า แม้มีเสียงพี่ชายคนรองปรามให้หยุด แต่เด็กหนุ่มไม่สน ค่อยๆ เดินไหลไปในคลื่นมหาชนซึ่งล้วน มีจุดหมายที่สังเวียน

เมื่อเดินเข้าใกล้สังเวียนขึ้นเรื่อยๆ ปริมาณผู้คนซึ่งมุ่ง หน้าไปสนามต่อสู้ก็ยิ่งคับคั่งราวกับมีเทศกาลสำคัญ สองข้าง ทางล้วนเต็มไปด้วยบรรดาร้านรวงต่างๆ บ้างขายอาหาร ขาย

ของที่ระลึกหลายประเภทซึ่งดูละลานตาไปหมด สินค้าที่ระลึกส่วนใหญ่ล้วนเกี่ยวกับอီเธอร์ หรือไม่ก็ประดับใบหน้าเจ้าชายแห่งสังเวียนเอาไว้

ธามยืนจ้องมองร้านขายโปสเตอร์รูปพี่ชายคนโตด้วยความรู้สึกหลากหลายปะปนกัน ก่อนหันไปทอดสายตามองสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่ยักษ์ซึ่งทุกคนเรียกกันว่าสังเวียน มันดูคล้ายสเตเดียมสำหรับการแข่งขันกีฬابนพิภพอื่นๆ ทว่าวัสดุก่อสร้างดูโบราณเนื่องจากยังใช้หินปูนก่อวางเรียงกัน เด็กหนุ่มยืนมองสังเวียนสักครู่ก็เกิดอาการเซ เขาารู้สึกมินหัว และเพ่งตระหนักได้ว่าตนเองรีบร้อนเกินไป ถึงขนาดลืมว่าควรทำตัวติดกับไทไว้เพราะบรรยากาศรอบข้างมีกลิ่นอายของดอลเข้มข้น

ปริมาณคนมหาศาลก็เท่ากับว่ามีคลื่นมนตราของดอลปะปนอยู่มากมาย ธามจึงเริ่มต้านทานกระแสมนตราดำมืดไม่ไหว แม้ว่าพี่ชายคนรองจะเคยช่วยร้ายมนตราป้องกันคำสาประดับสูงให้ แต่ท่ามกลางคนเรื่อนแสน คาถาระดับสูงเท่าไรก็คงไร้ผล เขายืนห่อไหล่ ตัวสั่นเทา เพิ่งรู้สึกว่เสียอกกันหนาวกว่าแปดชั้นที่สวมป้องกันความหนาวเย็นจับขั้วหัวใจไม่ได้เลย ธามรีบเดินไปทรุดนั่งลงอย่างทุกข์ทรมาน พลันหวนคิดถึงพี่ชายคนรอง...

“หายไปไหนนะเจ้าโทบ้า”

เด็กหนุ่มพึมพำระหว่างนั่งกอดเข่าบนม้านั่ง รูติแก่ใจว่าโทไม่ได้ทำอะไรผิดแต่ก็อดพาลไม่ได้ เพราะไม่อยากรับว่าตัวเองจะเีงาถึงขนาดวิ่งสู่วิ่งสู่ม้าออกมาจากกลุ่มกระทั้งพลัดหลงแบบนี้

สายตาพราห์เลือบเห็นแผ่นผ้าขนาดใหญ่ห้อยลงมาจาก
ชั้นสูงสุดของสังเวียน ธารมจำได้แม่นว่าในนั้นมีใบหน้าของ
ท่านพีอีเธอร์ซึ่งตนเพียรตามหามาตลอด

ทั้งที่อยู่ใกล้เท่านี้ เขากลับมาได้แค่นี้เอง...

ธารมล้มตัวลงนอนชดบนม้านั่งเย็นเยียบท่ามกลาง
บรรยากาศหนาวติดลบ ก่อนยกหมวกอยู่ด้านหลังสวม
หัว การแนบหน้าแนบพื้นหินเย็นๆ ช่างเป็นสิ่งที่ปรารถนา ในหัว
ตื้อจนคิดอะไรไม่ออกนอกจากปิดตานอนเท่านั้น แต่แล้วก็
รู้สึกคล้ายมีความอบอุ่นกำลังไหลผ่านศีรษะ...

เขาเปิดเปลือกตาขึ้น อุทานชื่อเจ้าของฝ่ามือปราศจาก
เครื่องห่อหุ้มซึ่งกำลังส่งพลังมนตราอบอุ่นมาทำให้เขารู้สึกดี

“ทะ...โท...”

“เออ ไฉนน้องเวร” โทถอนใจโล่งอก “ให้ตายสิ รู้ไหมว่า
ข้าต้องใช้เวลาขนาดไหนกว่าจะหาตัวเจ้าเจอ แล้วอาการยัง
กำเริบอีก บอกไว้ก่อนว่าข้าไม่ได้ถอนมนตราป้องกันคำสาป
ไปจากเจ้า แต่อาการกำเริบนะมาจาก...”

“เธอ...ข้าควรดีใจใช่มั้ย” เขาโพล่งชัดพี่ชาย

“เปลี่ยนจากดีใจเป็นสงบปากเสียๆ ของเจ้า ข้าคงรู้สึก
ดีมากกว่า” โทหัวเราะ ถอนมือออกจากหน้าผากธารม กลับ
ไปสวมถุงมือหนัง หันมองรอบข้างแล้วพูดถึงเพื่อนร่วมทาง
อีกสองคน เด็กหนุ่มจึงเพิ่งเห็นว่าตนกำลังอยู่กับพี่ชายตาม
ลำพัง “โนอาห์อาสาไปซื้อตัวให้พวกเรา ส่วนอนิมา...นางขอ
ตามโนอาห์ไปเปิดหูเปิดตาด้วย”

“อืม” ธารมตอบรับ ค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง ยังไม่ละ
สายตาจากแผ่นผ้าขนาดใหญ่ซึ่งมีใบหน้าของอีเธอร์ กาลิ-

เลียน จังหวะนั้นเองที่โทเอ่ยว่า

“พูดตามตรงนะ หลังข้าได้ฟังเรื่องท่านฟี่เธอร์แล้ว รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังคิดผิดรีเปล่าที่นึกว่าท่านฟี่ทุกซ์ ทรมานอยู่บนพิภพนี้”

เด็กหนุ่มเบิกตากว้าง มองฟี่ชายคนรองอย่างไม่เชื่อ
สายตา

“โท...เจ้ารู้ตัวไหมว่าพูดอะไรออกมา!”

“ข้ารู้ธาม ทำไมข้าจะไม่รู้...”

“โท...ข้านะสู้อุตส่าห์ใช้ชีวิตทั้งหมดออกตามหาคนคน
นั้น” ธามลุกขึ้น ชี้นิ้วไปที่ป้ายผ้าอันใหญ่โต “แต่เจ้ากลับ
มีหน้ามาบอกข้าว่าคิดผิดอย่างนั้นเธอ!”

“ก็มันช่วยไม่ได้นี่! เจ้าน่าจะเห็นไม่ใช่หรือว่าตอนนี้ท่าน
ฟี่คือความหวังของชาวทูตตรา!”

“แต่เจ้าน่าจะรู้นี้หว่า ว่าไอ้บัากลุ่มไหนมันมาขโมยความ
หวังของชาวพิภพมารีนไป!” ธามตอกกลับเสียงดัง ยกกำปั้น
ทุบหน้าอกตนเองด้วยความคับแค้น “พวกมันลักพาท่านฟี่
เธอร์แล้วยังทำร้ายข้า...ทำร้ายจนเป็นแบบนี้ เจ้าคิดว่าข้า
รู้สึกยังไบบ้างที่ตัวเองมีสภาพทุเรศอย่างนี้ มีหน้าข้าพ้อมีเชื่อ
ดอลในตัว ก็กลายเป็นคนน่ารังเกียจในบ้านเมืองของตัวเอง
เจ้าสติดีอยู่เปล่า ข้าถามว่าสติเจ้าดีอยู่ไหม ทำไมถึงพูด
อย่างนั้นออกมา!”

“ข้ารู้...” โทก้มหน้าลง ก่อนเบือนหน้ามองดูผู้คนรอบ
ข้าง “รู้ดีว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาตัวเจ้าทุกซ์ทรมานแค่ไหน
แต่...ที่นี้คนอยู่กันอย่างอัดคัต และท่านฟี่เองก็เป็น...”

“เป็นความหวัง ชี! เจ้าไม่ต้องมาตอกย้ำคำนี้กับข้านัก

หรรอกโท” ฐามลูกเดินหนีจากเจ้าโทคนใจอ่อน
ไซ้...

เด็กหนุ่มทราบดีว่าเหตุใดเขาจึงได้ขึ้นเป็นมกุฎราช-
กุมารแห่งพิภพมารินแทนพี่ชายคนรองคนนี้...ท่ามกลางคำ
ครหานินทามากมาย เพราะโทเป็นคนอ่อนไหว ใจดีเกินไป
และใจอ่อนเกินกว่าจะปกครองทั้งพิภพได้ แล้วอีกฝ่ายก็คงรู้

“เจ้าชายสีชาวจอมชั่วร้ายคนนั้นหายไปไหนซะละโท!”
ฐามหันกลับไปมองพี่ชายพลางยิ้มเศร้า “จำได้ว่าข้าเดินทาง
มากับคนที่สามารถใช้มนตรารุนแรงลงโทษวาเลส นอร์ธ
ไม่ใช่หรือ”

“อะ...ฐาม...”

“เจ้าไม่ต้องมาตีหน้าเศร้าเลย โทที่ข้ารู้จักเป็นจอม
ชั่วร้ายซึ่งใครก็มองไม่ออกว่าในหัวคิดอะไร ฉลาดเป็นกรด
ตัดสินใจเฉียบขาด แถมมองการณ์ไกล ตอนนี้ข้าไม่ได้
ต้องการพี่ใจอ่อนอย่างเจ้าเข้าใจไหม!”

เห็นท่าที่ชิงชังของเด็กหนุ่ม พี่ชายก็มีสีหน้าผ่อนคลาย
ก้มหน้าลงขอโทษน้องชาย

“ข้ารู้สึกผิดจริงๆ ที่พูดแบบนั้นออกมา ทั้งที่รู้ว่าเจ้า
ทุ่มเทตามหาท่านพี่อีเธอร์มากมายแค่ไหน” โทเหลือบมอง
ป้ายผ้าขนาดใหญ่อีกครั้ง “แม้อาจะมีเหตุผลนับร้อยมาทำให้
ไขว่เขวแต่ก็ไม่ควรละทิ้งเป้าหมายที่ตั้งไว้ใช่ไหม ข้าเข้าใจแล้ว
ฐาม ดีใจจริงๆ ที่ได้มาทวนตรากับเจ้า”

“ภูมิใจซะทีว่าเจ้ามีน้องดีเช่นข้า” ฐามกลับไปพิศมอง
ภาพอีเธอร์บนป้ายผ้า พลันคิดถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนกับ
พี่ชายคนรองซึ่งระหองระแหงกันมาตั้งแต่จำความได้ เกือบ

ทุกครั้งที่เกิดมีปากเสียง พี่ชายคนโตจะเป็นคนคอยห้ามปราม

คนภายนอกมักเข้าใจว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขากับโธนั้นแย่มากจนถึงขั้นเลวร้าย เมื่อท่านฟီโอเรอร์ถูกดอลลักพาตัวไป แต่ใครจะรู้ว่าอันที่จริงการหายตัวไปของฟီโอเรอร์ กาลิเลียน จะทำให้พวกเขาพี่น้องยิ่งติดกันไม่ขาด ข้ายังมีสายใยแข็งแกร่งเพิ่มขึ้นอีกเส้น นั่นคือภารกิจการตามหาพี่ชายของพวกเขา

ทว่าวันนี้ธามกับโทก็ต้องหลงตีใจเก้อเรื่องจะได้พบท่านฟီโอเรอร์ เพราะโนอาห์กลับมาจากห้องขายตัวมือเปล่า

“ไม่ไหว! พวกข้าแย่งซื้อตัวไม่ทันนะ” อณิมาที่ติดตามโนอาห์ไปซื้อตัวด้วยเอ่ยบอก

“ไม่ทัน!” ธามหน้าเสีย “แล้วตัวผีล่ะ...ไม่มีใครขายตัวผีเลยหรือไง!”

“แม้แต่ตัวผีก็ไม่มีหรอกท่านธาม” โนอาห์ตอบบ้าง โทเบิกตากว้างราวกับไม่อยากเชื่อ

“ล้อเล่นน่า...” เจ้าชายเวทศิลปินคราง

“จริงๆ ท่านโท” อณิมาย้ำเสียงดังฟังชัด “แม้บัตรรอบนี้จะขายแพงกว่าราคาปกติ และถ้ามีใครซื้อตัวจากหน้างานมาขายต่อแล้วจะได้ราคาสูงกว่าราคาซื้อจริงเป็นเท่าตัวก็เถอะ แต่ไม่มีใครยอมปล่อยตัวเลยสักคนเดียว”

“เหมือนอย่างที่คุณพูดจริงๆ ว่าพี่ชายของพวกเขาท่านเป็นที่นิยมมากๆ รู้ไหมว่ารอบตัวพวกเราตอนนี้ น่าจะนับหลายพันคนอยู่ที่หาตัวไม่ได้เหมือนกัน เพราะคนส่วนที่มีตัวนะทยอยกันเดินเข้าไปจับจองที่ในสังเวียนแล้ว” โนอาห์ว่า

ธามเหลียวดูคนจำนวนมากมายรอบข้าง ก่อนจะไถ่ยิน

เสียงโห่ร้องกึกก้องดังมาจากจากภายในสังเวียน

“เห็นว่าผู้จัดการแข่งขันได้ตั้งจอภาพมอนิटरขนาดใหญ่ให้คนที่พลาดตัวสามารถดูถ่ายทอดสดด้วยนะ” อณิมาซึ่งมือไปยังลานกว้างหน้าสนาม ปรากฏว่าตอนนี้มีจอผ้าสีขาวขนาดใหญ่ประมาณจอโรงภาพยนตร์มัลติเพล็กซ์ซึ่งธามเคยดูบนพิภพเทอร์ราตั้งตระหง่านอยู่ แก้อีส่วนใหญ่ออกจบบางเต็มหมดแล้ว โนอาห์จึงบอกให้ทุกคนรีบไปจับจองที่ว่างหน้าจอถ่ายทอดสดขนาดยักษ์ ขณะเดียวกันก็ยังมีผู้คนจำนวนมากมายลั่งไหลเข้ามาร่วมชมการถ่ายทอดสดที่ลานกว้างอย่างท่วมท้น

เมื่อการแข่งขันเริ่มต้น เสียงพูดคุยของผู้คนทั่วบริเวณก็ค่อยๆ เงียบลง สังเวียนต่อสู้เปิดฉากขึ้นโดยการแนะนำตัวนักสู้ประจำวันนี้ ทั้งหมดมีสามคน สองคนแรกน่าจะเป็นนักสู้หน้าใหม่ เนื่องจากไม่ค่อยมีใครในอัฒจันทร์หรือนำจอถ่ายทอดสดสนใจส่งเสียงเชียร์ ผิดกับนักสู้รายสุดท้าย ซึ่งแค่นายโปหน้าขึ้นบนหน้าจอ คนหลายหมื่นในสนามก็ต่างส่งเสียงเรียกชื่อ “อีเธอร์...อีเธอร์...” อย่างบ้าคลั่งและพร้อมเพรียงกลบเสียงประกาศของโฆษกประจำสนามจนหมด

ธามเฝ้ามองภาพพี่ชายคนโตบนหน้าจอด้วยความตื่นเต้น ยิ่งเมื่อภาพคนที่ตนเฝ้าตามหามานานกว่าห้าปีขยายใหญ่เต็มจอ อีเธอร์ กาลิเลียนเดินเข้าสังเวียนอย่างเฉื่อยชา ตรงข้ามกับความรู้สึกรอนแรงและเสียงโห่ร้องอันทรงพลังของแฟนๆ จริงอยู่ว่าเด็กหนุ่มไม่ได้คาดหวังให้พี่ชายคนโตปรากฏตัวพร้อมใบมือที่ทักทายแฟนคลับในสังเวียน แต่สีหน้าท่าทางซึ่งกะตายแบบนั้น มันผิดจากที่เขานึกจินตนาการเป็นหลัง

เท้าไปสักหน่อย!

“นักสู้อีเธอร์ปรากฏตัวแล้ว!”

โฆษกข้างสนามตะโกนเรียกชื่ออีเธอร์ราวกับพยายามปลุกใจนักกีฬา แต่ผู้ชมรับความรื้นแรงนั้นก็กลับกลายเป็นเหล่าคนดูรอบสนามที่กรีดร้องเป็นกำลังใจแก่นักสู้จนแก้วหูตามแทบระเบิด หลังแนะนำตัวนักสู้ทุกคนแล้ว โฆษกก็แนะนำคู่ต่อสู้ของเหล่านักสู้ ระหว่างนั้นอีเธอร์กับนักสู้รายที่สองก็เดินลงจากสังเวียนไปนั่งรอข้างสนาม

เมื่อการต่อสู้บนสังเวียนนัดที่หนึ่งเริ่มขึ้น งามเพ็งสังเกตเห็นว่าสารูปนักสู้คนแรกช่างดูไม่เหมือนนักสู้ ร่างผ่ายผอมดูคล้ายคนขาดสารอาหาร แสดงสีหน้าหวาดกลัวสุดขีดพลางเหลียวซ้ายแลขวาลอกแลก จับดาบมือสั้นเท่าทั้งที่ยกไม่ค่อยจะไหว คู่ต่อสู้ของชายร่างผอมปรากฏตัวขึ้นพร้อมเสียงกรีดร้องของผู้ชมซึ่งพากันตกใจรูปลักษณะอันอัปลักษณ์ของสัตว์ประหลาดรูปร่างคล้ายมนุษย์ เดินด้วยสองขา ทว่าลำตัวท่อนบนเหมือนไก่ และเป็นไก่ซึ่งถูกถอนขนเหลือแค่หนังซีดๆ

“อุบาทว์จริงๆ คิดได้ไงหัวไก่ไม่มีขน”

งามเปลือยอกทวน ระหว่างนั้นโฆษกข้างสนามได้ประกาศว่าเจ้ามนุษย์หัวไก่ไร้ขนเป็นผลผลิตอันยอดเยี่ยมของคณะวิจัยองค์กรดอล แล้วมนุษย์หัวไก่ก็ปรี่เข้าหานักสู้ร่างผอมแห่งชายคนดังกล่าวทำตาเหลือก รีบหันไปตะกายอ้อมจันทร์เหมือนจะป็นหนีขึ้นไปโดยไม่คิดต่อสู้ แต่ไม่ทันไรมนุษย์หัวไก่ก็ได้ใช้กรงเล็บฟาดชายร่างผอมและใช้จะงอยปากแหลมจิกกินเนื้อ ผู้ชมหลายคนรวมถึงงามเริ่มรู้สึกสะอิดสะเอียน

หลายคนเบือนหน้าหรือหลุกหนีออกไปจากที่นั่ง ทว่าผู้ชมข้างสนามอีกส่วนก็โห่ร้องขอให้นักสู้คนใหม่ ฝ่ายผู้จัดการแข่งขันคงจะรู้ว่าผู้ชมเริ่มไม่พอใจ จึงใช้ผู้คุมซึ่งอยู่รายล้อมสังเวียนเก็บมนุษย์กลายพันธุ์และเศษซากเหยื่อออกจากสนามไปไม่กี่อึดใจ...นักสู้รายที่สองก็ได้ถูกปล่อยเข้ามาในสังเวียน แล้วจบชีวิตโดยมีชะตากรรมไม่ต่างจากนักสู้รายแรกนัก

ธามเริ่มถามตัวเองว่าเขากำลังนั่งดูอะไรอยู่...คนถูกฆ่า ถูกกิน หรือถูกทรมานในเกมอันโหดเหี้ยมนั้นหรือ

ก่อนเด็กหนุ่มจะเหลียวมองรอบข้าง แต่ละคนดูซาชินกับภาพเกมตรงหน้า หลายคนตะโกนคำทอของผู้จัดบอกว่าเกมนี้น่าเบื่อ พร้อมเรียกร้องให้ใครคนหนึ่งปรากฏตัวเสียที มีเสียงโห่ร้องสลับเสียงตะโกนเรียกชื่อ “อีเธอร์!” ดังเป็นจังหวะ การเก็บของดีไว้ทีหลังคงเป็นวัฒนธรรมบนทุกพิภพ ไม่นานเท่าไรอีเธอร์ก็ปรากฏตัวขึ้น ธามมองดูใบหน้าพี่ชายด้วยความรู้สึกหลากหลาย ทั้งดีใจ สุขใจ เศร้าใจ และแสนคิดถึง

อดีตมกุฎราชกุมารแห่งพิภพมารินดูแตกต่างจากเดิมเล็กน้อย ใบหน้าสวยที่ถอดพิมพ์นารา กาลิเลียน...ราชินีแห่งพิภพมารินดูแกร่งและหยาบกร้านสมเป็นชายชาติตรีมากกว่าเดิม เรือนร่างสูงโปร่งดูบึกบึนสูงใหญ่ขึ้น แม้อยู่ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บแต่นักสู้บนสังเวียนกลับนุ่งห่มเสื้อผ้าน้อยชิ้น แค่อีกางเกงบางๆ และสวมเสื้อเกราะห่วยๆ ทับอกอีกตัวหนึ่ง ในมือกำด้ามดาบแน่น สายตามองตรงราวกับมั่นใจ... ทว่าก็ไม่ประมาทคู่ต่อสู้ซึ่งถูกปล่อยออกมาจากช่องประตูได้อัฒจันทร์

ศัตรูของอีเธอร์คือมนุษย์กลายเป็นงูหน้าตาเหมือนคน ผสมไก่ไร้ขนเช่นเดียวกับนกสูสองรายก่อน หากแต่ไม่ได้มีแค่หนึ่ง พวกมันมีทั้งหมดสามตัว สมนาคุณพิเศษสำหรับเจ้าชายแห่งสังเวียนเท่านั้น มนุษย์กลายเป็นงูสองในสามนั้นดูกระหายเลือด พวกมันพุ่งตรงเข้าจัดการมนุษย์คนเดียวในสังเวียนก่อนได้รับสัญญาณเริ่มต้น ธรรมเนียมฐานว่าความกระหายของพวกมันคงเนื่องจากมนุษย์ไก่เหล่านี้ต่างเคยลิ้มรสเนื้อมนุษย์แล้ว และมันคงติดใจอยากกินอีก!

อีเธอร์เบี่ยงตัวหลบมนุษย์ไก่สองตัวซึ่งจะอปปากเพื่อนเลือดเกราะกรัง มนุษย์ไก่กรีดเสียงแหลมชวนขวัญผวาขณะพี่ชายคนโตยกดาบยาวจนต้องถือด้วยสองมือฟันสิ่งมีชีวิตกลายเป็นงูทั้งสองตัวให้จบชีวิตลงอย่างง่ายดาย ตอนนี้จะเหลือเพียงสัตว์ประหลาดตัวสุดท้าย ซึ่งพุ่งเข้าหาอีเธอร์ด้วยท่าทางมีชั้นเชิง มันกางกรงเล็บแหลมคมตะบปไปยังกกหูคู่ต่อสู้ เคาระหัดที่พี่ชายของธามเบี่ยงตัวหลบทัน แล้วตัวตอกลใส่ใบหน้าและจะอปปากมัน เด็กหนุ่มได้ยินเสียงโห่ร้องยินดีดังขึ้นทั่วทั้งสังเวียนรวมถึงรอบตัวเขา รวกับการต่อสู้ที่แท้จริงเพิ่งจะเริ่มขึ้น

อีเธอร์ตัวตอกลดาบยาวรวดเร็ว หน้าท้วง แต่เมื่อสัตว์ร้ายหลบพนักก็เปลี่ยนเป็นใช้ดาบยาวฟาดเข้าแสกหน้า ธามคิดว่าพี่ชายของเขาดูว่องไวแถมยังเก่งกาจจนเหลือเชื่อ พริบตาเดียวร่างสูงใหญ่ก็เข้าประชิดตัวศัตรู พันฉับเข้าที่หัวไก่ สัตว์ประหลาดกรีดเสียงร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวดทันที การโจมตีเมื่อครู่ของอีเธอร์คงจะทำให้สัตว์ร้ายโกรธเคือง มันฟาดกรงเล็บเร็วร่วนับสิบครั้งคืนให้อิเธอร์ ทว่าดูเหมือนเจ้าชายแห่ง

สังเวียนจะเหนือชั้นกว่า ร่างสูงกำยำหันด้ามดาบกระหึ่ม
จะงอยปากสัตว์ประหลาด พริบตาต่อมาก็ย่องตัวลงวาดดาบ
ยาวตัดร่างมนุษย์หัวไก่ไร้ขนในแนวขวาง ร่างเจ้ากลายพันธุ์
ขาดครึ่ง!

ทันใดนั้นก็มียิงโห่ร้องยินดีดังขึ้นทั่วสังเวียน และที่
บริเวณหน้าจอถ่ายทอดสดซึ่งธามนั่งชมอยู่ เขายินดีในชัยชนะ
ของพี่ชายเป็นอันมาก แล้วก็คิดว่าตนคงรู้สึกดีใจมากกว่าใคร
ในที่นี้ เนื่องจากการต่อสู้นี้มีความหมายเท่ากับชีวิตของพี่ชาย
ตนเลยทีเดียว

ภาพบนหน้าจอเปลี่ยนเป็นตัวหนังสือภาษาทუნดรา
โนอาห์แปลให้ฟังว่าอักษรที่ขึ้นมาเหล่านั้นคือสถิติการต่อสู้
ทั้งหมดของอีเธอร์ ซึ่งครองอันดับหนึ่งบนสังเวียนออฟฟอลโลส
นับตั้งแต่มีการก่อสร้างสังเวียนขึ้นมาเลยทีเดียว

ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน พี่ชายคนโตก็ยังคงเปล่งประกาย...

ท่านพี่อีเธอร์ กาลิเลียน ของเขาเป็นเจ้าชายแห่งพิภพ
มารีนผู้สง่างามเสมอ

ทว่าเจ้าชายผู้สง่างามกลับไม่รู้เลยว่าตนมีคนชื่นชม
อยู่มากมายขนาดไหน

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องอื้ออึงของผู้คนชาวทุนดรารอบ
อัฒจันทร์ อีเธอร์ กาลิเลียนกลับได้ยินเพียงเสียงความสั่น
ภายในใจ เมื่อทอดสายตามองสังเวียนหิมะสีขาวซึ่งบัดนี้ถูก
ละเลงด้วยเลือดสีแดงสด

เขารู้สึกว่าเหล่าสัตว์ประหลาดที่ตนเพิ่งปลิดชีพเมื่อสักครู่
น่าจะเคยเป็นนักสู้บนสังเวียนนรกนี้มาก่อน โดยเฉพาะตัวที่

อีเธอร์เพ็งสังหารมัน...

“ลาโบลัส”

อีเธอร์นึกถึงใครคนหนึ่ง ก่อนน้ำตาจะไหลอาบแก้มโดยไม่รู้ตัว

เขาไม่อยากคิดในแง่ร้าย แต่มักได้ยินพวกผู้คุมคุยกันว่า ความตายของนักสู้บนสังเวียนคือการเริ่มต้นที่แท้จริงต่างหาก...โดยเฉพาะกับนักสู้ฝีมือดี

แน่ละ อีเธอร์รู้ พวกดอลไม่มีทางปล่อยให้นักสู้คนใดคนหนึ่งตายเปล่าเด็ดขาด มันจะเอาศพของคนพวกนั้นไปดัดแปลง เติมเชื้อพันธุ์สัตว์รวมเข้ากับมนตราความมืด จากนั้นเรียกวิญญาณของร่างเข้ามาสถิต ด้วยดวงจิตสุดท้ายซึ่งผูกติดในความอยากรมีชีวิตรอด จะก่อให้เกิดความเก่งกาจชนิดไม่เคยมีมาก่อน

พวกมันมีชื่อรวมๆ เรียกว่าคิเมร่า...หรือมนุษย์กลายพันธุ์

เขาเดินโซเซไปยังร่างสัตว์ร้ายหน้าตาอัปลักษณ์ซึ่งเพ่งลงมือฆ่ามันอีกหน พลางมองหาจุดดำหนิของลาโบลัส และทันทีที่เหลือบไปเห็น น้ำตาก็พลันไหลอาบแก้มอีกครั้ง

ถ้าเพียงข้าสามารถไขมนตราของตัวเองได้...จะเผอเร่างนี้ให้เป็นจุนก่อนใครหน้าไหนจะสามารถใช้ประโยชน์จากมันได้อีก

อีเธอร์คิด บ่นพึมพำเสียงแผ่วเบากับร่างมนุษย์กลายพันธุ์ขึ้นว่า

“ลาโบลัส ข้าไม่น่าเป็นเพื่อนกับเจ้าเลย”

แล้วหันหลังเดินกลับไปยังห้องจองจำ เขาจะไม่ภาวนา

ขอให้ตนไม่ต้องเจอกับลาโบลัสอีก เพราะมันเป็นไปได้ และ
ถ้าสักวันหนึ่งอีเธอร์เพลอพลาดท่า คงไม่แคล้วต้องตกลงสู่
วงจรรูปาทวีแห่งการจบชีวิตซ้ำแล้วซ้ำเล่านี้เช่นกัน

3

ข้าชื่อฮัลโ

ครั้นออกจากสังเวียนแล้ว อีเธอร์ก็จะถูกใส่กุญแจมือควบคุมตัวไปยังทางเดินซึ่งเป็นช่องหินคดเคี้ยวเพื่อกลับสู่ที่คุมขังลึกในชั้นใต้ดิน เขามองดูกุญแจมือของตนระหว่างตามหลังผู้คุมชาวทุนดราไปตามเส้นทางเก่าแก่ ท่ามกลางแสงริบหรี่จากตะเกียงมนตรา ตอนนั้นเองจู่ๆ ผู้คุมก็พูดขึ้นว่า

“วันนี้เจ้าจะมีเพื่อนใหม่นะ”

“เพื่อนเธอ...”

“ใช่ เพื่อนร่วมห้องโง่ละอีเธอร์ อยู่ในห้องคนเดียวมานานคงเหงาละสิท่า ก็เจ้าดันมีชีวิตอยู่ยาวนานที่สุดแล้วนี่นา” พูดจบผู้คุมก็หัวเราะ คงเพราะอีเธอร์มีชีวิตอยู่มานานเกินฐานะคนที่ปราศจากอดีตหรืออนาคตในความคิดของผู้คุมแล้วกระมัง

“เพื่อนหรือ...”

อีเธอร์รู้สึกอยากหัวเราะแต่กลับหัวเราะไม่ออก มันก็คงจะเหมือนกับครั้งอื่นๆ ที่เพื่อนร่วมห้องทุกคนของเขาล้วนหายลับไปอย่างรวดเร็ว บางคราวรวดเร็วยิ่งกว่ากะพริบตาเสีย

อีก กระทั่งจำหน้าอีกฝ่ายยังไม่ได้เจ้าตัวกลับตายเสียแล้ว

“ผูกมิตรกันไว้ดีๆ ละ” ผู้คุมย่ำเหมือนทุกครั้งที่เขาได้เพื่อนใหม่ ปลดพันธนาการโซ่ที่ข้อมือออกแล้วส่งเขาไปยังห้องขัง ก่อนลงกลอนหนาหนักสามอันบนประตู

เสียงกลอนทำให้ร่างบนเตียงนอนซึ่งเคยว่างเปล่าขยับตัว แต่อีเธอร์หาได้สนใจไม่ เขาถอดเสื้อผ้าออก เดินเปลือยเปล่าไปยังส่วนอาบน้ำถัดจากเตียงและที่ปลดทุกข์ด้วยความเคยชินกับการใช้ชีวิตในห้องเล็กยิ่งกว่ารูหนูแสนสกปรกนี้ ชายหนุ่มเคยมีความอายเมื่อต้องแก้ผ้าหรือปลดทุกข์ต่อหน้าใครคนอื่น ทว่าอารมณ์ความรู้สึกเหล่านั้นดูเหมือนจะตายไปพร้อมอิสรภาพตั้งแต่ห้าปีก่อน

“รู้หรือเปล่าว่าน้ำมันกระเซ็นโดนหน้าข้า!”

อีเธอร์ได้ยินเหมือนคนมาใหม่เพิ่งพูดกับเขา แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจกระทั่งชำระล้างร่างกายเสร็จ

“ให้ตายสิ มันหนาวนะ มีแต่คนบ้าอย่างเจ้าจะมั่งกล้าอาบน้ำกลางอุณภูมิหนาวจนแข็งตายแบบนี้”

เขาได้ยินทว่าขี้เกียจตอบ แค่นั่งไปพิศมองเจ้าของเสียงพูดบนเตียงฝั่งตรงข้าม น่าเศร้าเหลือเกินที่อีกฝ่ายยังดูเด็ก น่าจะอายุไม่เกินสิบห้ากระมัง มีเรือนผมสีทองซีดเกือบขาว ดวงตาสีเทาจ้องมองอีเธอร์ในร่างเปลือยตาก้าง อ้าปากพะงาบๆ ราวกับตกใจอะไรสักอย่าง

อีเธอร์หยิบกางเกงบนเตียงมาสวมทับร่างเปลือยของตนเอง เมื่อฝ่ายนั้นไม่พูดอะไรต่อนอกจากทำเป็นหน้าหนิเหมือนอาย เขาก็คร้านจะเป็นคนเริ่มต้นผูกมิตร แต่งตัวเสร็จจึงนอนลง พยายามข่มตาให้หลับ เพราะไม่แน่ใจว่าพรุ่งนี้ตน

จะยังมีสิทธิ์ได้ปิดตานอนหรือไม่

ขณะกำลังเคลิ้มหลับ เสียงเดิมกลับโวยวายขึ้นมาอีกจน อีเธอร์ต้องยกมือขึ้นปิดหูและนอนต่อ แต่แล้วจู่ๆ กลับถูก กระชากมือที่ปิดหูออก

“เจ้าคิดว่าตัวเองเป็นใครถึงได้เจียบ ลูกขึ้นมาพูดกับข้า ตีๆ เดียวนี้ละ!” อีกฝ่ายแผดเสียง อีเธอร์เลยจำใจลืมตาทั้งที่ งัวเจีย

“ข้าเป็นใครคงไม่สำคัญสำหรับเจ้า แน่นอนว่าตัวเจ้าก็ คงไม่สำคัญสำหรับข้า อีกอย่างข้าไม่จำเป็นต้องรู้จักเจ้า เพราะพรุ่งนี้เจ้าก็คงตายแล้ว”

“เฮ้ย! ปากหมาหน้าเหว!”

คนมาใหม่ตะคอก กำคอเสื้ออีเธอร์พลันยกเขาลอยจากเตียง จากนั้นกระทุ้งหมัดหนักเข้าที่แก้มซ้ายจนชายหนุ่มหาย ง่วงเป็นปลิดทิ้ง ดวงตาสีเทาจ้องเขม็งด้วยความโกรธ

“ตั้งแต่ข้าเกิดมาจนปานนี้ ยังไม่เคยโดนใครไล่ให้ไป ตายเลย เจ้านี้มัน...”

อีเธอร์ปลดข้อมือบางของเด็กหนุ่มออกจากคอเสื้อ อัน ที่จริงเขาสามารถบีบข้อมือนั้นให้หักได้ หากแต่ไม่อยากได้ชื่อ ว่าเป็นผู้ใหญ่วิ่งแกลเด็กจึงปล่อยมืออีกฝ่ายลง ล้มตัวลงนอน ต่อ ผิดกับคนมาใหม่ที่แผดเสียงพูดนั้นพูดนี้ไม่ยอมหยุด

“รับรองว่าพรุ่งนี้เจ้าจะต้องอึ้งแน่ หน้อย! คงหลงตัว สีเทาว่าเก่งที่สุด คอยดู...เจ้าจะได้มาราบขอโทษข้า!”

“เป็นจริงก่อนค่อยคุยโวเถอะเจ้า” อีเธอร์พึมพำทั้งครึ่งหลับครึ่งตื่น ได้ยินเสียงแว่วของอีกฝ่ายตอบโต้คำปรามาส ก่อนผล็อยหลับ และรู้สึกตัวที่กำลังฝัน...

ในความฝันมีเสียงหัวเราะ เสียงทะเลาะกันของน้องชาย และอีเธอร์พยายามจะเข้าไปห้ามปราม แต่น้องชายกลับวิ่งหนีไปทั้งคู่ ทำให้เขาต้องเดินตามหาน้องชายทั้งสองรอบพระราชวังกาลิเลียน ผ่านอุทยานด้านหลัง กระทั่งโผล่มายังสถานที่ซึ่งไม่คุ้นตาเลยแห่งหนึ่ง ที่แรกอีเธอร์รู้สึกหนาว แต่จู่ๆ กลับอบอุ่นขึ้น เมื่อก้มมองจึงเห็นตนกำลังสวมใส่เสื้อขนสัตว์หนานุ่มเช่นผู้มีอันจะกินพึงสวมกัน ค่อยๆ ก้าวเดินเข้าไปยังสถานที่หนึ่ง จำไม่ได้ว่าที่ไหน เพราะแม้ไม่คุ้นตาทำให้ความรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด

ตลอดทางเดินทอดยาวมีเสาหินกลมเรียงรายรองรับเพดานสูงทรงโค้ง อีเธอร์ยังคงเดินไปเรื่อยๆ ถึงโถงขนาดใหญ่ที่คล้ายเป็นโถงล้อมรอบกระจกใส ทิวทัศน์ด้านนอกช่างตระการตาไม่เหมือนที่ใดในพิภพแห่งทะเลเช่นมาริน เป็นภาพใจกลางทุ่งหิมะกว้างและชาวโพลนสะท้อนแสงระยิบระยับไปหมด แม้อีเธอร์จูนงว่าเขากำลังอยู่ที่ใด ก็ไม่เท่ากับความรู้สึกคิดถึง...โหยหา...และแสนเศร้าซึ่งกำลังผุดขึ้นกลางใจ

จู่ๆ น้ำตาพลันไหล ครั้นยกมือขึ้นปาดน้ำตาพบว่าไม่ใช่มือของตน

นั่นเป็นมือของใคร

'อยู่ที่นี่เองหรือ ปล่อยให้ข้าตามหาเจ้าอยู่ตั่งนาน'

อีเธอร์หันไปตามเสียง เข้มมองเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สวมใส่ชุดคล้ายผู้มียศศักดิ์ แต่เห็นใบหน้าอีกฝ่ายไม่ชัดเหมือนเขาจะตอบอะไรออกไปสักอย่างทว่าไม่ได้ยินเสียงตัวเอง นำแปลกที่ได้ยินเพียงเสียงของชายหนุ่มตรงหน้าตอบกลับมาชัดเจนว่า

‘...งั้นข้าไม่รบกวนเจ้าแล้ว’

น้ำเสียงของเขาช่างฟังดูเศร้าสร้อยเหลือเกิน ถึงจะไม่รู้ว่าตนเพิ่งพูดอะไรออกไป ชายผู้นั้นก็จากไปแล้ว

ทุกอย่างรอบตัวค่อยๆ เลื่อนหาย อีเธอร์รู้ตัวอีกหนบนเตียงพร้อมคราบน้ำตา ก่อนตระหนักได้ว่าเขากำลังถูกจองจำในห้องมืดคับแคบเหม็นอับ ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งบนเตียงแม้จะรู้สึกเหมือนยังพักผ่อนไม่พอ เหลียวมองหาเพื่อนร่วมห้องคนใหม่บนเตียงฝั่งตรงข้าม

เตียงไม้ฝั่งตรงข้ามว่างเปล่า...

อีเธอร์เดาว่าเด็กนั้นคงตายแล้ว และเป็นโชคดีสำหรับตัวเขา ที่เพื่อนร่วมห้องคนใหม่มาเร็วไปเร็วจึงไม่ต้องมีความทรงจำร่วมกันนัก แต่อุปนิสัยห้าวๆ รวมถึงการกระทำของเด็กนั้นคงทำให้ชายหนุ่มจำได้สักกระยะ ก่อนคิดถึงการประลองซึ่งเพิ่งจบลงครั้งล่าสุด คู่ต่อสู้ของเขาคือเจ้าของเตียงไม้หลังเดียวกับที่เด็กหนุ่มร่างบางใช้นอน

...ลาโบลัส

เขาได้พบกับลาโบลัสประมาณสี่ปีก่อน หรือเป็นเวลาปีเศษหลังถูกพาตัวมายังทุนดรา อดีตเพื่อนร่วมห้องผู้นี้เป็นคนเก่งและจิตใจดี ถูกจับตัวมาด้วยข้อหาก่อการกบฏบนพิภพบอร์เรียล ชายร่างใหญ่ เก่ง ทั้งยังมุ่งมั่นต่อสู้ทุกวันโดยหวังว่าสักวันตนจะสามารถรอดออกจากสังเวียนนรกแห่งนี้ได้ แต่แล้วเมื่อเวลาผ่านไปเพียงปีเศษๆ ในช่วงฤดูร้อนแสนสั้นของทุนดรา เพื่อนร่างใหญ่จิตใจดีของอีเธอร์ก็พุดขึ้นระหว่างนั่งอยู่ด้วยกันข้างสนามต่อสู้ว่า

‘ขอใบใจสำหรับมิตรภาพในช่วงสุดท้ายของชีวิตข้านะ’

อีเธอร์... ข้าตัดสินใจจะตายแล้วละ’

นั่นเป็นคำพูดของลาโบลัส นักสู้จากพิภพบอร์เรียล ก่อนเดินเข้าสู่สังเวียนแล้วปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามปลิดชีพตนอย่างน่าเศร้าสลด และอีเธอร์ทำได้เพียงมองดูลาโบลัสถูกฆ่าตายต่อหน้าต่อตา

ล่าสุดเมื่อวานนี้ลาโบลัสก็ได้กลับมาอีกครั้ง ไม่แน่ใจว่าพวกเบื้องบนจงใจให้เขาต้องพบสถานการณ์ยากลำบากเช่นนี้ หรือเป็นความบังเอิญ ชายหนุ่มไม่อยากจะสังหารลาโบลัส แต่ถ้ายากรอดก็ต้องฆ่า พลังสัญญากับตัวเองว่า...

เขาจะไม่ผูกมิตรกับใครอีกเด็ดขาด เพราะไม่อยากเจ็บปวดอีกแล้ว

ชายหนุ่มนั่งชันเข่าบนเตียงไม้ในห้องซังระหว่างคิดถึงอดีต ที่นั่นนอกจากต่อสู้แล้วก็ไม่มีอะไรให้ทำ จนบางทีเขาอดตั้งคำถามกับตัวเองไม่ได้ว่า...ถ้าตายจะเป็นสุขกว่าไหม แต่แปลกที่ทุกครั้งจะต้องมีเสียงเล็กๆ ตะโกนห้ามขึ้นมาในใจ

ไม่...

“ทำไมละ ช่าน่าจะสมควรจะตายไปให้มันพ้นๆ ชะยังงี้ก็ไม่มีทางหนีอยู่แล้วนี่” ชายหนุ่มบ่นพึมพำกับตัวเอง ก่อนมีเสียงหนึ่งดังแว่วเข้ามา

“นั่งพาลามอะไรของเจ้าคนเดียวอีเธอร์”

อีเธอร์เลิกคิ้วสูง รู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง

“ทำหน้ายังกะเห็นผีเนาะ” เด็กหนุ่มซึ่งเขาคิดว่าตายไปแล้วเดินกลับเข้าห้องซัง เนื้อตัวเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าหมอนี่เพิ่งผ่านสังเวียนมาหมาดๆ “เจ้าจะไม่ถามหน่อยหรือ ว่าผลการแข่งขันเป็นยังไงบ้าง”

ชายหนุ่มพินิจมองเด็กหนุ่มร่างผ่ายผอมดูเหมือนคนไม่ค่อยมีเรี่ยวแรง แต่กลับสามารถรอดชีวิตจากสังเวียนนรกได้ด้วยคามที่ง จากนั้นล้มตัวนอนลง

“ขึ้นตายหรือแพ้เจ้าก็ไม่ได้มายืนอยู่ในห้องนี้นะสิ”

เขาค่อยๆ จมลงสู่ห้วงนิทราอีกครั้ง ทั้งวันเวียนในสภาวะหลับๆ ตื่นๆ อย่างนี้อีกหลายวัน เกือบทุกคราที่ตื่นขึ้น ชายหนุ่มมักจะเห็นเพื่อนร่วมห้องคนใหม่เดินกลับเข้ามาจากสังเวียนและพยายามพูดคุยด้วย ทว่าอีเธอร์ไม่สนใจ คิดว่าอย่างไรเดี๋ยวเจ้าเด็กใหม่คนนี้จะจบชีวิตอย่างน่าเศร้าแน่นอน

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนตนเพิ่งตื่นจากการหลับพักผ่อนอันยาวนาน และทันทีที่เปิดตามองก็เห็นร่างบางของเด็กหนุ่มซึ่งตนไม่คิดว่าจะรอดชีวิต เดินตรงมาเขย่าตัวเขาราวกับดีใจอะไรสักอย่าง

“เจ้าตื่นแล้วยังอีเธอร์ ข้าเรียกให้เจ้าลุกขึ้นมาคุยกับข้า ได้ยินรึยัง ตื่นรึยัง!”

คนสะสมสะสมลุกขึ้นกึ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียงไม้ มองดูร่างเด็กหนุ่มซึ่งตามตัวมีบาดแผลและรอยเลือดเปรอะเปื้อนพลางตอบอย่างรำคาญ

“เจ้ามีอะไรถึงวุ่นวายกับข้าเสียจริง” อีเธอร์บดมือเลอะๆ ของเด็กหนุ่มให้พ้นตัว “แล้วนี่...เจ้ายังไม่ตายอีกหรือ”

“ทำไมเจอที่ไรเจ้าต้องรีบแข่งให้ข้าไปตายทุกทีเลยนะ” เพื่อนร่วมห้องละมือออก ทูบหน้าอกตนด้วยใบหน้าสีก่ำเข้ม “จะบอกให้รู้ไว้ ว่าตอนนี้สถิติข้าเป็นรองแค่เจ้าเท่านั้นแหละอีเธอร์!”

“แล้วยังไง ต่อให้เก่งขนาดไหนลงท้ายก็ตายอยู่ดี แม้แต่

ข้าด้วย” เขาคิดอยากนอนต่อหน้าเจ้าเด็กที่มาวุ่นวาย แต่โซคร้ายว่าผู้คุมนำถาดโลหะสองถาดวางลงหน้าลูกกรงเสียก่อน อาหารสองถาดมีหน้าตาเหมือนกัน ได้แก่ซุปรสชาติเหมือนน้ำเปล่า ขนมปังแข็งหนึ่งก้อนเล็ก และไขมันสัตว์ปรุงสุกอีกหนึ่งชิ้นเล็ก มันนับเป็นอาหารหรูให้พลังงานดีเยี่ยมของคุณแห่งนี้แล้ว เนื่องจากตอนถูกจองจำใหม่ๆ อาหารเลวร้ายกว่านี้มาก

ตั้งแต่มารู้ชีวิตที่นี่อีเธอร์ก็คิดว่ามีอะไรให้กินก็ต้องกิน และจะต้องกินให้หมด เขาเห็นเด็กหนุ่มร่วมคุกกจัดการอาหารในถาดส่วนตัวจนเกลี้ยงเกลาก่อน ทันทันนั้นก็ยื่นมือคว้าก้อนขนมปังกับไขมันสัตว์จากถาดของเขา

“เอาอาหารของข้ามา” อีเธอร์ชิงตาตุใส่อีกฝ่าย

“ไม่”

นอกจากปฏิเสธ เด็กนั้นยังกวนประสาทโดยการกินขนมปังและก้อนไขมันส่วนของชายหนุ่ม ทำให้เขารู้สึกเดือดพล่านจนต้องออกแรงชิงอาหารกลับมา อีเธอร์โอดครวญว่าตัวเพื่อนร่วมคุก จับกร่างบางลงบนพื้นแล้วนั่งคร่อม

“โอ๊ย! ทำไมเจ้าต้องทำถึงขนาดนี้ รู้ตัวรีเปลว่ากำลังทำตัวเหมือนพวกสัตว์ป่าที่จะฆ่าข้าเพื่ออาหารห่วยๆ เนี่ย” เจ้าเด็กหัวขโมยแฝดเสียง

“นี่แหละที่สามารถทำให้คนฆ่ากันได้ เจ้าไม่รู้หรือกหรือว่ามันเป็นสิ่งมีค่า...” ชายหนุ่มบีบมืออีกฝ่ายแน่นเข้ากระแทกขนมปังกับก้อนไขมันร่วงลงพื้น “หรือเจ้าอยากลงตายด้วยสาเหตุนี้ละ ข้าช่วยสงเคราะห์ให้ได้นะ”

เด็กหนุ่มตั้งท่าจะเหวี่ยงแขนข้างที่ว่างใส่อีเธอร์ หากแต่

เขาไม่ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสดำเนินการเช่นนั้น มือที่จับลำคอผอมออกแรงบีบจนเพื่อนร่วมคุกหายใจติดขัด จากนั้นลุกขึ้นไปเก็บอาหารของตนบนพื้น จำใจยึดก้อนไขมันกับขนมปังค่อนข้างสกปรกใส่ปากเคี้ยวอย่างรวดเร็ว คว่าซามซุปรสชาติเหมือนน้ำเปล่ากระเดือกตาม เหนื่อยก็หมดไปอีกหนึ่งมื้อ

“ให้...ตาย...สิ...” เด็กหนุ่มซึ่งเพิ่งหลุดจากพันธนาการโก่งตัวโอบอย่างรุนแรง แล้วค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง ดวงตาคมสีเทาตัวตมองเขาด้วยความโกรธเกรี้ยว “คน...อย่างเจ้านี้มัน...ทุเรศเป็นบ้า...”

“เจ้าสิทุเรศยิ่งกว่า กินไม่รู้จักพอยังมีหน้ามาแย่งอาหารข้า ว่าแต่...เจ้าชื่ออะไรละ” อีเธอร์เปล่งเสียงพูด ก่อนหยุดหงิดที่ไม่รู้ทำไมตนเองจึงหลุดปากถามชื่อเด็กนี้ออกไป

“หา...” คนถูกถามไต่ติดต่อกันอีกหลายครั้ง “อะไร เมื่อไหร่จะฆ่าข้าแล้วตอนนี้ทำไมอยากรู้ชื่อข้า”

“ก็ต่อไปจะได้เรียกชื่อถูก”

“นั่น...” พูดยังไม่ทันจบเด็กหนุ่มก็โอบอีก “ไม่ใช่เหตุผลซักหน่อย!”

เขาสงสัยว่าตัวเองอาจลงมือรุนแรงเกินไปนิด จึงรู้สึกผิด รีบตะโกนขอน้ำดื่มจากผู้คุมแล้วนำมายื่นให้เด็กหนุ่ม

“จะให้เรียกเจ้าว่าอะไร หรือข้าต้องตั้งชื่อเอง” อีเธอร์ถามเพื่อนร่วมคุกซึ่งกำลังดื่มน้ำจากถุงหนัง

“ไม่จำเป็น ข้ามีชื่อของข้า” เด็กหนุ่มเข็ดปาก ขณะยื่นถุงหนังว่างเปล่าคืนอีเธอร์ “ข้าชื่อฮิลิโอ”

“นั่น...ยินดีที่ได้รู้จักเจ้า ฮิลิโอ ส่วนข้าคงไม่ต้องแนะนำชื่อเพราะเจ้าน่าจะรู้จักอยู่แล้ว”

“เออ...ข้ารู้จักเจ้าเป็นอย่างดีเชียวละอีเธอร์!” ฮีลีโอตอบ
 “ข้าขอเตือนไว้ก่อน คนอย่างข้าไม่จำเป็นต้องให้ใครมาแข่ง
 ข้าไม่มีทางตายบนสังเวียนแน่นอนและจะเป็นอันดับหนึ่งแทน
 เจ้าด้วยคอยดู”

“อันดับหนึ่งแทนข้าหรือ” อีเธอร์หัวเราะ นี่เขาไม่ได้
 หัวเราะเสียงดังแบบนี้นานเท่าไรแล้วนะ

“เจ้าหัวเราะทำไม หรือกำลังคิดว่าข้าจะทำได้ใช่ไหม?”
 เด็กหนุ่มนั้นชี้หน้า

เขาริบบปฏิเสธ...ด้วยความสัตย์

“ข้าไม่ได้คิดอย่างนั้น เพียงแต่นานแล้วที่ข้าไม่ได้เจอคน
 มุ่งมั่นขนาดนี้”

ใช่...นานมากจริงๆ

เมื่อรู้ว่าอีเธอร์อยู่ไหน การเดินทางไปสังเวียนทุกเช้าตรู่
 ก็ดูจะกลายเป็นกิจวัตรประจำวันของธาม แต่สำหรับโท...ชาย
 หนุ่มยอมรับว่าตนเองไม่มีลูกบ้าเท่าน้องชาย ส่วนใหญ่จึงนั่ง
 รออยู่ที่โรงแรมให้ธามนำข่าวจากสังเวียนกลับมาเล่า

แต่นั้นไม่ใช่เหตุผลข้อเดียวหรอกที่ทำให้โทใช้เวลา
 ทั้งวันอย่างอู้อู้อยู่ตรงนี้...

ภายในห้องอาหารโรงแรมในเช้าของวันนี้ โทกำลังนั่ง
 จิบน้ำชาอ่อนรอใครคนหนึ่ง ไม่นานใครคนที่ว่าก็นั่งลงบน
 เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม พร้อมสั่งชุดอาหารเข้าด้วยภาษาทุนดรา
 คล่องแคล่ว จากนั้นถึงหันมาเฝ้ากับโทเป็นภาษากลางของ
 ซีเอโร

“แน่ใจว่าการปล่อยให้อัณิมาไปกับน้องชายท่านแค่

สองคนจะไม่ใช่ใคร”

โทวางถ้วยชาลง “ทำไมท่านคิดว่าอย่างนั้นล่ะโนอาห์”

คนโดนถามกลับยกไหล่ อมยิ้มอย่างพยายามกลั้นหัวเราะ โทรู้ดีว่าโนอาห์คงกำลังนึกถึงประสบการณ์ในฐานะเพื่อนร่วมห้องร่วมกันมาได้สักระยะ และเห็นฤทธิ์เดชคู่กัดแล้ว

“ไม่ต้องห่วง พวกเขาไม่ฆ่ากันตายหรอกนะ” เจ้าชายเวทิลปินหยิบแป้งโดบไขมันสัตว์ อาหารเข้าชั้นชื่อของพิภพทูตราเข้าปาก

“ดูเจ้ามันใจเหลือเกินนะ” โนอาห์ถาม

โทพยักหน้า “แน่นอน ข้ามันใจเต็มร้อยเลยละ เพราะถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับท่านพี่อีเธอร์ ต่อให้น้องชายข้าต้องผีนกของเน่าหรือเอาหน้าไปจุ่มโคลนเขาก็ยอม”

“ขนาดนั้นเชียวนะหรือ” สายลับของพิภพออโรราทำหน้าที่ตาประหลาดเหมือนที่ ตอนนั้นเองที่พนักงานเสิร์ฟนำอาหารเข้ามาเสิร์ฟ และโนอาห์เริ่มจัดการอาหารเข้าบนจานของตน “ก็ไม่น่าแปลกใจหรอก ตั้งแต่เกิดมาข้ายังไม่เคยเห็นใครเปล่งประกายเท่าพี่ชายท่านมาก่อนเลย ขนาดต่อสู้บนสังเวียนในฐานะนักโทษแท้ๆ ยังดูสง่างามและน่าหลงใหล”

“ใช่...อีเธอร์เป็นอย่างนั้นเสมอตั้งแต่ข้าจำความได้จริงๆ” โทหวนนึกถึงภาพเก่าๆ ของบุคคลในหัวข้อสนทนาอย่างคิดถึงจับใจ แต่ก็ต้องหักห้ามความรู้สึกเหล่านั้น เพราะยังมีสิ่งที่ต้องทำอยู่ ท่าทางสบายๆ จางหายไปจากโท กาลิเลียนดวงตาแว่แว่จ้องมองสายลับซึ่งเป็นรุ่นพี่กองสืบสวน “ท่านว่า...พวกเขาน่าจะมาถึงแล้วใช่ไหม”

ภายหลังได้ยินคำถาม ทาทีโนอาห์ก็เปลี่ยนไปเช่นกัน มุมปากชายเชื้อสายทუნดราโค้งหยักขึ้นพร้อมพยักหน้า “ใช่ แต่ว่าแต่ท่านโทรรู้ได้ไง นี่ข้าจะจะมาบอกท่านให้รู้อยู่เชียว”

เวทศิลป์หนีบกล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าแบนๆ ขนาดเท่าฝ่ามือที่น้องชายให้พกไว้ขึ้นมา มองด้านกระจกซึ่งธามเรียก มันว่าหน้าจอ “พอดีข้ารู้มาจากสิ่งนี้ มันเป็นเครื่องมือสื่อสารที่คนของน้องชายขาดดัดแปลงไว้ใช้ติดต่อสื่อสาร และก็ใช้งานได้ดีทีเดียว”

“บนพิภพมารีนนี้มีของแปลกๆ ให้เล่นสนุกเยอะดินะท่านโท” สายลับมองสิ่งประดิษฐ์ในมือโทอย่างสนใจ

“เปล่าหรอก” โทส่ายหน้า “นี่ไม่ใช่สิ่งประดิษฐ์จากพิภพมารีน แต่เป็นสิ่งประดิษฐ์จากพิภพอีกฟากหนึ่งของจักรวาล ชื่อเทอร์ราต่างหาก”

ดูเหมือนธามกับวินัยจะเรียกสิ่งนี้ว่าสมาร์ตโฟน เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารระหว่างธามกับองค์กรภคชนกสนิทที่เดิมโทไม่ตั้งใจจะนำมาใช้ในแผนการ แต่บังเอิญเมื่อคืนนี้ระหว่างน้องชายกำลังเปิดดูข้อมูลอะไรสักอย่างภายในสมาร์ตโฟน ก็มีสัญญาณติดต่อจากวินัย...

“อันที่จริงการไปเทอร์ราก็ทำให้พวกข้าได้โลกทัศน์ที่กว้างขึ้นนะ บนพิภพนั้นไม่มีใครมีพลังเวท แต่ทุกคนกลับสามารถดำรงชีวิตกันสบายๆ ด้วยสิ่งประดิษฐ์เหล่านี้เอง ช่างเป็นพิภพที่น่าศึกษาจริงๆ” โทว่า

“งั้นพิภพมารีนคงไม่ปล่อยโอกาสที่จะได้ศึกษาพิภพเทอร์ราไปสินะ” โนอาห์ถามยืมๆ

“เพราะคุณลิขิตของธามเป็นคนพิภพนั้น พวกเรามารีนจึง

ต้องเรียนรู้อะไรให้มากขึ้น” พุดพลาเงลือบมองสมาร์ตโฟนของธาม

“พวกท่านคิดจะเจริญสัมพันธไมตรีอย่างเป็นทางการกับพิภพเทอร์ราบังรีเปล่า”

“ไม่หรอก...” โทสายศิระชะ “อย่างน้อยๆ ก็ไม่ใช่ระยะเวลานี้”

ดูเหมือนคำตอบของเจ้าชายเวทศิลปินจะสร้างความประหลาดใจแก่นโนอาห์

“ทำไมล่ะ!”

“ก็พิภพนั้นยังไม่รวมตัวเป็นหนึ่งเดียว แล้วจะให้พวกข้าไปติดต่อกับใครละท่านโนอาห์”

สายลับจากออโรราพยักหน้า “เข้าใจละ คงเป็นเรื่องยากถ้าคิดอยากผูกสัมพันธ์กับพิภพซึ่งยังหาความเป็นหนึ่งเดียวไม่ได้”

“จากประวัติศาสตร์พิภพต่างๆ ซึ่งข้าร่ำเรียนมา พบว่ารูปแบบการปกครองของพิภพทูนคราในอดีตไม่ได้รวมกันเป็นพิภพหรือจักรวรรดิเช่นมารีนหรือออโรรา แต่แยกย่อยออกเป็นประเทศเล็กๆ คล้ายกับเทอร์ราสินะ”

“ข้าคิดว่าปัจจุบันที่ทูนครารวมเป็นพิภพเดียวเป็นเรื่องผิวเผินนะ จริงๆ มันดูแย่กว่าสมัยอดีตซะอีก แย่กว่าพิภพชื่อเทอร์รา เพราะมันดูเละเทะไปหมดนะท่านโท” โนอาห์ออกความเห็น โทไม่แปลกใจที่ตนจะได้ยินคำตอบแบบนั้นจากปากผู้มีเชื้อสายทูนครา เนื่องจากตำราประวัติศาสตร์มักบันทึกว่า พิภพทูนคราก่อนล่มสลายเป็นจักรวรรดิอันเกิดจากการรวมตัวของประเทศทั้งหมดบนพิภพ เนื่องจากสภาพ

อากาศเลวร้ายบนทundra...

‘พิภพทundraกำลังจะเดินเข้าสู่ความหายนะ ในที่สุดจะกลายเป็นดาวแห่งความตาย!’

ผู้เชี่ยวชาญด้านพิภพทundraศึกษาคนหนึ่งเคยกล่าวระหว่างท่องเที่ยวเรียนในสถาบันเวทศิลป์ ชายหนุ่มคนนี้ก็เสมอว่ามันฟังดูเกินจริงไปหน่อย กระทั่งได้สัมผัสบรรยากาศชาวโพลนรากับฤดูหนาวตลอดกาลจึงปฏิเสธไม่ได้ว่า...ที่นี่คือพิภพที่ใกล้ตายแล้ว

ครั้งนี้เสร็จสิ้นจากอาหารมื้อเช้า โทกับโนอาห์ก็เริ่มต้นตามแผนการ โดยโนอาห์เดินนำโทอ้อมไปทางด้านหลังโรงแรม ตรงนั้นจะมีเรือนเก็บของเล็กๆ สร้างด้วยไม้เนื้อดีหลังหนึ่ง ด้านในค่อนข้างรก แต่ก็กว้างพอสอดตัวเข้าไปได้ เพราะมีช่องระบายอากาศแคบๆ อยู่บนหลังคา คนนำทางจุดไฟมนตรา

“นี่เป็นเส้นทางลับซึ่งพาข้าผ่านเข้ามา อ้อ! ใช่...แขนปลอมของท่าน กรุณาถอดทิ้งไว้ที่นี่ด้วย ไม่งั้นมันอาจกลายเป็นเครื่องสะกดรอยชั้นดีให้พวกดอลก็์ได้” โนอาห์นั่งยองๆ เลื่อนโต๊ะไม้ตัวเตี้ยเบี่ยงหน้าแล้วเลิกพรมขึ้น จึงแลเห็นว่ามีรอยต่อคล้ายประตูห้องใต้ดินช่องเล็กๆ ซ่อนอยู่ สายลับรายมนตราบทหนึ่งทำให้พื้นรอยต่อเผยออกจนเปิดช่องลับซึ่งดูเหมือนโพรงลึกลงไปในพื้นที่ใต้ดินได้ “เดี๋ยวข้าลงไปก่อนแล้วท่านตามมานะ”

โนอาห์ไต่ลงบันไดลิงที่แขวนรออยู่ ไม่กี่อึดใจโทก็ได้ยินเสียงคนเบื้องล่างตะโกนเรียก เขาไต่บันไดลิงตามลงไปโดยไม่ลืมหูลืมตาดูประตูเล็กปิดลงมา

“คอลส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีใครกล้ายุ่งกับชาวทูตทูตที่ตั้งรกรากในเมืองหลวงตั้งแต่ตั้งเดิมหรอก ฉะนั้นนางใจได้ว่าเส้นทางนี้ค่อนข้างปลอดภัย”

“มันจะพาเราไปไหน” โทกวาดตามองรอบข้างซึ่งคล้ายกับโพรงถ้ำ หากแต่ดูออกว่ามันก่อสร้างขึ้นจากน้ำมือมนุษย์ในโพรงถ้ำมีตึกรามต้องอาศัยแสงไฟมนตราคอยส่องนำทาง

“ไปนอกกำแพงเมือง แต่ไม่ได้ไปโผล่ที่บ้านร้างบนเขานั่นหรอกนะ” โนอาห์ตอบ

“จริงสิ ข้าสงสัยอยู่ว่าเฟรมเชื่อมมิติอันที่พวกเราใช้ข้ามมาด้วยกันนั้น...เป็นทางเก่าซึ่งพวกคอลใช้เดินทาง หรือคือเส้นทางที่ออโรราเพิ่งจะสร้างขึ้น”

“อ้อ! อันนั้นเป็นทางดั้งเดิมที่พวกคอลเคยใช้กัน ส่วนเส้นทางนี้เป็นทางลับสำหรับเข้าออกพิภพออโรรากับทูตทูตมานานหลายร้อยปีแล้ว”

“นานตั้งหลายร้อยปีเชียวนะ” โทเล็กคิ้ว

“ใช่ ข้าเองก็เดินทางเข้าออกโดยผ่านทางนี้ละ” โนอาห์ก้าวเดินต่อไปข้างหน้า “นี่เป็นความลับของข้านะท่านโท ข้าพาท่านมาด้วยเพราะข้าคิดว่าท่านเป็นเพื่อนที่ไว้ใจได้”

“แล้ว...ท่านรายงานเรื่องนี้กับออโรราหรือเปล่า”

สายลับเชื้อสายทูตทูตสายศิระะ “เปล่า ท่านคงแปลกใจใช่ไหมว่าทำไมสายลับจากออโรราอย่างข้า โนอาห์ แอนทาเรสไม่รายงานเรื่องนี้ให้กองสืบสวนรู้”

“ใช่...แต่คิดว่าน่าจะมีเหตุผลสินะ” โทกล่าว

“เหตุผลของข้าก็เหมือนท่านนั่นแหละโท แม้บางเรื่องจะรู้ก็ต้องทำแสร้งโง่ ถ้ามันเกี่ยวพันคนสำคัญหรือครอบครัว

ของข้า” โนอาห์ตอบ “ข้าเคยเล่าให้ท่านฟังใช่ไหมว่าต้นตระกูลของข้ามีชื่อว่า ลารสแห่งทุนดรา เป็นหนึ่งในโอรสของจอมทรราช และเส้นทางนี้เองแหละที่ลารสใช้หนีเอาตัวรอดไปพิภพออโรรา...”

โทกวาดตามองเส้นทางลับซึ่งมีประวัติศาสตร์ยาวนานอย่างละเอียดอีกครั้ง

“อีกอย่าง...ถ้าข้าบอกเรื่องเส้นทางนี้ให้กองสืบสวนรู้ และถ้าความลับดันรั่วไหล สองพี่น้องฮุกินกับมูนิคคงต้องช่วยเพราะข้า ระหว่างคนคนเดียวกับพิภพ ถึงจะทำเรื่องเดียวกัน แต่ผลกระทบนั้นแตกต่างกัน ท่านเองคงเข้าใจใช่ไหม”

“ข้าเข้าใจดี...” เวทิลปินตอบรับ มองตรงไปข้างหน้า เห็นทางแยก สายลับจากออโรรารีบบอกให้ชายหนุ่มเดินเลี้ยวไปฝั่งขวามือ เขาจึงอดสงสัยถึงเส้นทางฝั่งซ้ายไม่ได้ “เอ่อ...แล้วแยกซ้ายล่ะท่านโนอาห์”

“มูนิคน้องชายท่านฮุกินที่เป็นหัวหน้าพ่อครัวประจำโรงแรม เคยเล่าให้ฟังว่ามันเป็นเส้นทางพาไปสู่ทางเชื่อมมิติกับพิภพของท่านนะ”

โทประหลาดใจ หวนนึกถึงหน้าพ่อครัวมูนิคซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับพี่ชายแทบทุกอย่าง

“ทางเชื่อมต่อไปพิภพมารีนั่นหรือ”

“ข้าก็ไม่เคยไปหรอกนะ แต่ไม่แปลกใจหรอกที่เส้นทางจะแตกไปทางพิภพมารีน” โนอาห์พูดเพียงเท่านั้นจึงเปลี่ยนเรื่อง โทเลยไม่ได้ซักถามต่อ

ภายหลังอยู่ใต้ดินประมาณชั่วโมงเศษ ทั้งสองก็มาถึงปลายทางซึ่งเป็นเรือนเล็กหน้าตาคล้ายเรือนที่หลังโรงแรม

ยกเว้นแต่มันถูกก่อสร้างอยู่ท่ามกลางทุ่งหิมะเว้งว่าง และมีขนาดใหญ่มากกว่าเรือนคู่แฝดนิดหน่อย

โนอาห์เดินตัดทุ่งหิมะขาวโพลน ที่รกร้างแห่งนี้แตกต่างจากบรรยากาศภายในกำแพงเมืองมากเหลือเกิน

“ที่นี่คล้ายทวีปมีดนะ” โทพูต พลังเสมองคนนำทาง

“ใช่...คุณคล้ายกับทวีปมีดบนพิภพออโรร่ามาก ที่นี่ไม่มีคำว่าพรมแดนหรือประเทศ เพราะไม่ว่าตรงไหนก็กลายเป็นทุ่งหิมะรกร้าง มนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ และพิภพนี้กำลังจะตายแล้วล่ะ” สายลับจากออโรร่ายิ้มเศร้า เขาจะผูกพันกับพิภพซึ่งบรรพบุรุษจากมาไม่น้อย ดังนั้นการต้องทนมองดาวดวงนี้จบชีวิตลงช้าๆ โดยทำอะไรไม่ได้เลยช่างเป็นเรื่องที่น่าเศร้า และมันทำให้โทรู้สึกเศร้าไปด้วย

ทั้งสองเดินต่อไปด้วยกันเงียบๆ ก่อนพบเงาของกลุ่มคนประมาณสี่ถึงห้าคนใกล้กับจุดนัดพบ แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ จนกว่าจะแน่ใจว่าเป็นพวกเดียวกันก็ต้องเตรียมป้องกันตัวเองก่อน โทล้วงพู่กันที่ซ่อนไว้ใต้เสื้อ ค่อยๆ เดินย่องเข้าไปมองดูกลุ่มคนเหล่านั้นชัดๆ ทว่าไม่ทันมองเห็นถนัดตาว่าอีกฝ่ายคือใคร สิ่งประดิษฐ์จากเทอร์ราซึ่งเรียกว่าสมาร์ตโฟนก็ซ่อนอยู่ในกระเป๋าเสื้อ เขาล้วงหยิบมันออกมา เนื่องจากรามกำชับว่าถ้าวัตถุชิ้นนี้สั้น ให้ลากปุ่มสี่เหลี่ยมแล้วยกมันขึ้นแนบหู

“ข้าเห็นท่าน...ท่านโท ดีใจจริงๆ ขอรับที่ปลอดภัย!”

เจ้าชายเวทศิลปินได้ยินเสียงขององค์กรภวนันธัย มาเอียดังที่ข้างหู จึงตอบกลับอีกฝ่ายอย่างอัตโนมัติ เห็นเงากลุ่มคนตรงหน้าซึ่งมีกันห้าคนได้ชัดขึ้น หากไม่นับหน้าตาและผิวพรรณที่คมเข้มกว่าคนพื้นถิ่นแล้ว มองเผินๆ ก็ดูกลมกลืน

กับชาวบ้านทุนดรา

“ข้าเองก็ดีใจที่ได้พบเจ้าเหมือนกัน” โทเอ่ยกับสมาร์ต-โฟน ก่อนวางสายแล้วหักทายกลุ่มคนที่เดินเข้ามาหา ผู้มาใหม่สามในห้าเป็นคนของพิภพมาริน อีกสองคือเจ้าหน้าที่จากพิภพออโรรา

ชาวมารินต่างพากันโค้งคำนับโทด้วยความเคารพสูงสุด หนึ่งในนั้นเป็นแม่ทัพเหนือนาม จารุมน คาลลิสโต

“กระผมจารุมน คาลลิสโต จากกองเหนือ มีความยินดีอย่างยิ่งที่ได้พบเจ้าชายรัชทายาทลำดับสองโท กาลิเลียน ขอรับ”

โทค้อมศีรษะรับการคำนับ “ยินดีที่ได้พบท่านคาลลิสโต อย่าเพິงมีพิธีรีตองอะไรเลย ตอนนี้เข้ามาในฐานะชาวพิภพทุนดราบ้านนอกที่เข้ามาหางานทำในเมืองหลวงนะ”

วินัยหัวเราะคำพูดติดตลกของโท “แล้วหางานทำได้รึยังขอรับเจ้าชายโท”

เวทิลปินสายศีรษะ “ยังเลย แถมธามน้องข้าก็ยังไปติดดูการต่อสู้บนสังเวียนของพิภพนี้ด้วยสิ แทบเรียกได้ว่าวันๆ ไม่ยอมทำอะไรนอกจากหมกมุ่นแถวข้างสนามนั่นแหละ”

“หมกมุ่น?” สีหน้าองครักษ์คนสนิทของธามดูคิดเตลิดไปไกล พลายยกมือขึ้นปาดเหงื่อทั้งที่อากาศรอบข้างหนาวเข้าขั้นติดลบ “แล้ว...เอ่อ...ทำไมถึง...”

“ทำไมนะเธอ เพราะบนสังเวียนมีนักสู้คนหนึ่งชื่ออีเธอร์นะสิ” โทตอบ วินัยกับจารุมนต่างหันไปสบตากันคล้ายไม่แน่ใจว่าพวกเขาได้ยินอะไรผิดไปหรือไม่ “พวกท่านได้ยินไม่ผิดหรอก...ว่านักสู้บนสังเวียนชื่ออีเธอร์” เจ้าชายเวท-

ศิลปินยื่นสมาร์ทโฟนในมือให้องครักษ์ของธาม “ข้าคิดว่าเจ้าน่าจะเปิดดูที่เรียกว่าอัลบั้มรูปถ่ายได้นะวินัย”

วินัยรับสมาร์ทโฟนไปใช้งานอย่างคล่องแคล่ว ชะงักแล้วร้องอุทานว่า “ปิตรมารดรแห่งพิภพ!” จากนั้นก็กวัดวักแบนบางอวดภาพบนหน้าจอ...ภาพของท่านฟือเออร์

“ธามเก็บภาพเหล่านี้มาจากเครื่องรับภาพมนตราที่หน้าสนามนะ แถวข้างๆ สนามก็มีสินค้าจำพวกที่ติดใบหน้าท่านฟือชายด้วยนะ อ้อ! ข้าเห็นมกุฎราชกุมารของพวกเจ้าเพ็งแอบไปซื้อเหรียญปั๊มหน้านักสู้เออร์มาซ่อนไว้ได้หมอนละ”

กลุ่มคนจากพิภพมารินอันประกอบด้วยวินัย แม่ทัพเหนือจาร์มน และอัศวินซึ่งเพ็งแนะนำตัวกับโทสักรุ่นนี้ว่ามาจากหน่วยสอดแนมของแม่ทัพตะวันตกชื่อ ไวณิก พาโวนิสต่างพากันยกมือขึ้นปาดน้ำตา

“ดีเยี่ยมเลยขอรับ...” วินัยเอ่ย “เอ่อ...ข้าหมายถึงการได้รู้ว่าเจ้าชายอีเธอร์ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ที่ท่านธามแอบไปซื้อเหรียญปั๊มหน้าอดีตมกุฎราชกุมารมาไว้ได้หมอนหรือกนะขอรับ”

“ในที่สุด สิ่งที่พวกเราชาวมารินเชื่อมั่นก็เป็นความจริง” ไวณิก พาโวนิสพูดทั้งน้ำตาอย่างความดีใจสุดขีด

“แล้วตอนนี้ทัพของอัศวินมารินเตรียมตัวกันพร้อมหรือยัง” โทถามขึ้น ไวณิกตอบด้วยท่าที่ชิงชังว่า

“ทัพมารินของเรามีความพร้อมเต็มอัตราศึกแล้วขอรับ องค์ราชาได้สั่งการให้ท่านแม่ทัพเหนือเป็นผู้นำทัพครั้งนี้ เพราะมีความคุ้นชินกับสภาวะอากาศหนาวมากกว่าแม่ทัพอื่นๆ ดังนั้นขออย่าได้เป็นกังวลขอรับ”

“แค่ได้เห็นพวกท่าน ข้าก็เบาใจ” เจ้าชายเวทิลปินกล่าว “คาดว่าทัพใหญ่จะเดินทางมาเมื่อไหร่”

“เรื่องนั้นทางพิภพออโรร่าจะประสานงานผ่านมาทางข้า...ท่านโท” โนอาห์เป็นฝ่ายตอบ “ขอให้พวกท่านไม่ต้องคิดเรื่องประสานงานทัพให้เปลืองสมอง เวลานี้สำคัญคือวางแผนว่าควรจะชิงตัวท่านอีเธอร์ออกมาอย่างไรต่างหาก”

โทพยักหน้าเห็นด้วยกับสายลับจากออโรร่า “ถูกของ ท่าน โนอาห์”

“ส่วนหน้าที่ของกระผมคือประสานงานทัพมารีนกับคนของเราบนพิภพออโรร่าและทุนดรา ดังนั้นถ้ามีเรื่องด่วนก็ส่งเอสเอ็มเอสมานะขอรับท่านโท” วินัยบอก

เจ้าชายเวทิลปินขมวดคิ้ว “อะ...อะไรนะ...เอ...เอม...แอต...”

องค์กร็กซ์ของรามไค้งศิริระเหมือนขอภัย “ขอประทานอภัยขอรับ ระบบติดต่อสื่อสารนี้เรียกว่าเอส...เอ็ม...เอส ไว้มีธุระแล้วกระผมจะติดต่อกับทางมกุฎราชกุมารรามเองนะขอรับ”

“อืม...” โทรู้สึกโล่งใจที่ไม่ต้องยุ่งกับอุปกรณ์ประหลาดชื่อสมาร์ตโฟนมากไปกว่านี้ ก่อนคนทั้งหมดจากทั้งสองพิภพจะมานั่งปรึกษาหารือกัน ระหว่างนั้นเจ้าหน้าที่ชาวอโรร่าได้เอ่ยชักชวนฝั่งชาวมารีนให้ไปดูเฟรมเชื่อมมิติหลักตัวใหม่ที่ทางการอโรร่าเพิ่งจัดสร้าง เฟรมนี้ถูกซ่อนไว้ในถ้ำหินใต้ดินซึ่งเกิดขึ้นตามธรรมชาติ โดยเลือกตั้งเฟรมไว้ตรงมุมอับ เฟรมอันใหม่นี้ค่อนข้างมีขนาดใหญ่จนชายฉกรรจ์สามคนเดินเรียงหน้ากระดานเข้าออกได้พร้อมกัน โดยผู้ร้ายมน-

ตราที่สร้างทางเชื่อมมิติเส้นนี้คืออาซานเต โอซิริส รุ่งฟ้าใน กองสืบสวนของโตนั่นเอง

“...ข้าก็ไม่ได้อยากช่วยนางสักเท่าไรหรอก” โนอาห์ ผู้รับหน้าที่อำนวยความสะดวกพร้อมให้ความช่วยเหลือเวท ศิลปินหญิงอาซานเต โอซิริส กล่าว “แต่ปู่สั่งการมาขอให้ข้า ช่วยนางก่อนย้ายไปรับผิดชอบงานที่จุดอื่น”

“ตอนนี้ทัพมารีนเราเคลื่อนไหวในฐานะกองสนับสนุน ขอรับ” วินัยเสริม “ส่วนออโรร่ากำลังจะเพิ่มหน่วยสอดแนม แฝงตัวเข้าไปมากขึ้นสินะท่านโนอาห์”

“คิดว่าถ้ากองสอดแนมชุดแรกมาถึง ข้าคงจะได้เวลา แยกกลุ่มจากพวกท่านแล้วละท่านโท” สายลับจากออโรร่า เอ่ยถึงภารกิจต่อไป

โทใจหายเล็กน้อย ก่อนเอ่ยถามถึงงานใหม่ของโนอาห์ ขณะเดินผ่านเส้นทางลับกลับเข้าสู่ตัวเมือง

“งานใหม่ของท่านโนอาห์คืออะไรเหรอ อย่างบอกนะว่า จะลอบเข้าไปเป็นสายลับในวังของราชาทูนดรา” ชายหนุ่ม ลองพูดเล่นๆ แต่ไม่คิดว่าจะเป็นจริง...

“ใช่”

“แต่มันเป็นงานเสี่ยงอันตรายมากนะท่าน” เจ้าชายเวท ศิลปินถามต่อ

“ในเมื่อตัดสินใจไปแล้ว ต่อให้ผลที่ตามมาอาจทำให้ข้า ต้องตายก็สมควรยอมรับมัน จริงไหมท่านโท”

โทเข้าใจความรู้สึกของโนอาห์ ที่ตัดสินใจจะทำอะไรแล้ว ก็หมายความว่าต้องพยายามถึงที่สุด จะได้ไม่ต้องมานั่งเสียใจ ในภายหลัง

“วันไหนหรือที่กองสอดแนมชุดแรกจะมาถึง” เขาถาม
อีกฝ่ายจึงยิ้มกว้าง พิมพ์ตอบว่า

“พรุ่งนี้...”

“งั้นพรุ่งนี้ท่านโนอาห์ก็...” โทไม่คิดว่าจะเป็นการลาจาก
ที่รวดเร็วขนาดนี้

“ใช่ ดังนั้นพวกเราควรมาทำให้วันนี้เป็นวันที่สนุกเถอะ
อาหารของท่านมุนิก็อร่อยเหลือเกิน มือเย็นนี้ข้าสั่งอาหาร
ชุดสุดหรูไว้แล้ว ขอกินอย่างราชาสักวันเถอะนะ” โนอาห์
หัวเราะ ก่อนทั้งคู่จะพากันเร่งฝีเท้ารีบกลับไปยังโรงแรมเพื่อ
กินอาหารฝีมือพ่อครัวชื่อมุนิก

ตอนนั้นเองก็มีเรื่องสำคัญรอคอยคนทั้งสองอยู่...

ทันทีที่ธามมองเห็นโทกับโนอาห์เดินกลับเข้ามาใน
โรงแรม เด็กหนุ่มก็ตรึงเข้ามายื่นใบปลิวสีแผ่นซึ่งเขียนด้วย
อักษรทุนดราให้ส่ายลับจากพิภพออรั่วแปลให้

“ศึกสังเวียนมหาฤทธาลองราชินีองค์ใหม่แห่งพิภพ
ทุนดรา หมายถึงอะไร...ราชินีองค์ใหม่หรือ?”

ธามซึ่งส่วนล่างของใบปลิวคือสัญลักษณ์ให้ตัดตามรอย
ปรุ ด้านล่างหน้าตาเหมือนตัวอะไรสักอย่าง

“ข้าเพิ่งได้รับแจกมาวันนี้” เด็กหนุ่มเคลื่อนไหวไปที่
อักษรภาษาทุนดราคำหนึ่ง “ข้าจำได้ว่าชื่อท่านฟือเธอร์เขียน
แบบนี้ในภาษาทุนดรา...”

“ชื่อท่านฟือเธอร์” โทเลิกคิ้ว “เดี๋ยวนะ...หมายความว่า?”

น้องชายของโทคลี่ยิ้มกว้าง สีนํ้าสดชื่นแจ่มใส
“หมายความว่าข้าได้ตัวเข้าไปเจอท่านฟือเธอร์แบบตัวเป็นๆ
แล้วนะสิ แถมยังไม่เสียเงินสักแดงด้วย”